

ASTOTĀ NODAĻA

FILADELFIJAS DRAUDZES PERIODS

Atklāsmes Grāmata 3:6-13

Un Filadelfijas draudzes eņģelim raksti: tā saka Svētais, Patiesīgais, kam Dāvida atslēga, kas atver, un neviens neaizslēdz, kas aizslēdz, un neviens neatver:

Es zinu tavus darbus. Redzi, Es tavā priekšā esmu devis atvērtas durvis, ko neviens nevar aizslēgt; tev ir maz spēka, un tomēr Manu mācību tu esi turējis un neesi aizlēdzis Manu Vārdu.

Redzi, Es došu tev no sātana sinagogas, kas saucas par jūdiem un nav tādi, bet melo; redzi, Es darīšu, ka viņi nāks, metīsies pie tavām kājām un atzīs, ka Es esmu tevi mīlējis.

Tāpēc, ka tu esi turējis Manu pacietības mācību, Es tevi sargāšu pārbaudīšanas stundā, kas nāks pār visu pasauli pārbaudīt tos, kas dzīvo virs zemes.

Es nāku drīz; turi, kas tev ir, ka neviens neatņem tavu vainagu.

To, kas uzvar, Es darīšu par balstu Sava Dieva templī, un viņš no tā nekad neaizies, un Es rakstīšu uz viņa Sava Dieva Vārdu, arī Mana Dieva pilsētas, jaunās Jeruzālemes, vārdu, kas nokāpj no debesīm, no Mana Dieva, un Manu jauno Vārdu.

Kam ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm.

FILADELFIJA

Filadelfija atradās septiņdesmit piecas jūdzes [120 km–Tulk.] uz dienvidaustrumiem no Sardas pilsētas. Tā bija otrā lielākā Lidijas pilsēta. Tā bija celta uz vairākiem pakalniem apgabalā, kas bija slavens ar saviem vīniem. Uz tās monētām bija attēlota Bakha galva un Bakhietes (Bakha priesterienes) attēls. Pilsētas iedzīvotāju vidū bija arī ebreji, ebreju izcelsmes kristieši un jauniešiem no pagānisma. Šī pilsēta cieta no biežām zemestrīcēm, tomēr tai bija visgarākais mūžs no visām septiņām Atklāsmes Grāmatā minētajām pilsētām. Faktiski šī pilsēta joprojām eksistē ar turku nosaukumu *Alasehir* jeb Dieva Pilsēta.

Attēls uz monētām liecina, ka šīs pilsētas dievība bija Bakhs jeb Dionīss. Lūk, Bakhs ir tas pats Ninus jeb Nimrods (kā tas ir aprakstīts Pergamas draudzes periodā). Viņš ir “tas, kuru apraud”, kaut arī daudziem viņš asociējas ar uzdzīvi un piedzeršanos.

Kāda tā ir brīnišķīga atskārsme! Šeit ir monēta ar dievu vienu pusē un ar priesterieni jeb pravieti otrā pusē. Tagad uzmetiet monētu gaisā. Vai kāda ir nozīme, uz kuru pusi tā nokritīs? It nemaz, jo tā joprojām ir tā pati monēta. Tieši tāda ir Romas reliģija par Jēzu un Mariju.

Taču mēs ar to domājam ne tikai Romu. Nē, šī lielā netikle nav viena pati. Protams, ka nav, jo, piekopjot netiklību, viņa ir kļuvusi par māti. Viņas meitas tagad ir tā paša kaluma monētas. Vienā monētas pusē viņas ir uzzīmējušas Jēzus pielūgsmi, bet otrā otrā pusē viņām ir arī viņu priesteriene jeb praviete, un viņa raksta savas ticības mācības, dogmas un priekšrakstus un pārdod tos cilvēkiem kā līdzekļi pestīšanai, uzstājot, ka tikai un vienīgi viņai ir patiesā gaisma.

Cik zīmīgi, ka šo periodu raksturo šī monēta! Tāpēc ka šī māte un visas viņas meitas savu ceļu uz debesīm pērk. Viņām izpirkuma maksa nav asinis, bet gan nauda. Spēks, kas viņas virza, ir nauda, nevis Gars. Šīs pasaules dievs (mamona) ir padarījis aklas viņu acis.

Taču viņu nāves darījumi drīz beigsies, jo šis ir periods, kurā Gars sauc: “*Es nāku drīz.*” Tiešām, nāc, Kungs Jēzu!

PERIODS

Filadelfijas Draudzes Periods ilga no 1750. gada līdz apmēram 1906. gadam. Šīs pilsētas nosaukuma dēļ šis periods tiek dēvēts par Brāļu Mīlestības Periodu, jo *Filadelfija* nozīmē “brāļu mīlestība”.

VĒSTNESIS

Šī perioda vēstnesis, bez šaubām, bija Džons Veslijs. Džons Veslijs piedzima 1703. gada 17. jūnijā Epvortā un bija viens no deviņpadsmit Samuēla un Suzannas Vesliju bērniem. Viņa tēvs bija kapelāns anglikāņu baznīcā, taču visticamāk Džona prāts pievērsās reliģijai nevis viņa tēva teoloģijas dēļ, bet gan pateicoties paraugdzīvei, kādu dzīvoja viņa māte. Džons bija vīrs ar izcilām zināšanām. Tajā laikā, kad Džons mācījās Oksfordā, viņš un viņa brālis Čārlzs pievienojās kādai grupai, kuri pielūdza Dievu, pamatojoties uz praktiski izdzīvotu dzīvi (saskaņā ar patiesību), nevis par savu normu padarīja tikai doktrīnu. Šīs grupas biedri sastādīja garīgu rokasgrāmatu par darbiem, tādiem kā ziedošana nabagiem un slimo un ieslodzīto apmeklēšana. Tieši tāpēc viņi tika nosaukti par metodistiem un arī citos izsmejošos vārdos. Džonu tik ļoti iedvesmoja viņa redzējums par to, cik ļoti pasaules tautām ir nepieciešama reliģija, ka viņš devās uz Ameriku (Džordžiju) kā misionārs pie indiāņiem. Turpceļā uz turieni viņš atklāja, ka kuģa pasažieru vidū bija daudz morāviešu brāļu. Veslijs bija dziļi iespaidots, redzot viņu lēnprātību, mieru un drosmi jebkādos apstākļos. Neskatoties uz pašaieliedzību un smago darbu, viņa pūliņi Džordžijas štatā cieta neveiksmi. Viņš atgriezās Anglijā, vaimanādams: “Es devos uz Ameriku, lai atgrieztu ticību indiāņus, bet, ak vai, kurš atgriezīs mani pašu!”

Atgriezies Londonā, viņš atkal satika morāviešus. Pīters Boulers bija tas, kurš viņam parādīja glābšanas ceļu. Viņš patiesi piedzima no augšienes, kaut arī tas izsauca viņa brāļa apmulsumu un acīmredzamas dusmas, jo Čārlzs nevarēja saprast, kā gan tāds garīgs cilvēks kā Džons varētu sacīt, ka agrāk viņš ar Dievu nav bijis pareizās attiecībās. Tomēr visai drīz pēc tam žēlastībā tika izglābts arī Čārlzs.

Tagad Veslijs sāka sludināt Evaņģēliju no kanceles tajās Londonas baznīcās, kurās viņam iepriekš bija pieeja, taču drīz vien tās viņam aizvērās. Tieši šajā laikā viņu ļoti atbalstīja viņa senais draugs Džordžs Vaitfilds, jo viņš uzaicināja Džonu atbraukt un palīdzēt sludināt laukumos, kur paklausīties Vārdu sanāca tūkstoši. Iesākumā Veslijs bija skeptiski noskaņots pret domu, ka viņam būtu jāsludina zem klajas debess, nevis kādā ēkā. Taču, kad viņš ieraudzīja šos ļaužu pūļus un redzēja Evaņģēlija darbību Gara spēkā, viņš ar visu sirdi pievērsās šādai sludināšanai.

Šī darbošanās drīz vien tā pieauga, ka viņš sāka sūtīt daudzus parastos draudzes locekļus, lai viņi sludinātu Vārdu. Tas atgādināja Vasarsvētku dienu, kad teju vai vienā mirklī Gars uzcēla vīrus, kuriem bija spēks sludināt un mācīt Vārdu.

Viņa darbībai bija milzīga pretestība, taču Dievs bija ar viņu. Gara darbības izpaudās varenā spēkā, nereti cilvēkus pārņēma tāds vainīguma apziņas gars, ka spēki viņus atstāja, un viņi krita uz zemes, lielā nožēlā raudot par saviem grēkiem.

Veslijs bija ārkārtīgi spēcīgs cilvēks. Pats par sevi viņš teica, ka neatceras, ka kopš savas piedzimšanas viņš kaut uz stundas ceturksni būtu juties nomākts. Viņš gulēja ne vairāk kā sešas stundas diennaktī; praktiski viņš katru dienu cēlās tā, lai sāktu sludināt jau pulksten piecos no rīta, un tā tas bija visā viņa kalpošanas laikā. Viņš sludināja līdz pat četrām reizēm dienā, tā ka gadā viņš vidēji norunāja vairāk nekā 800 sprediķus.

Viņš ceļoja tūkstošiem jūdžu, tāpat kā viņa palīgi, kuri nesa Evaņģēliju visiem cilvēkiem. Pats Veslijs zirga mugurā ik gadu nojāja 4500 jūdzes [apmēram 7250 km–Tulk.].

Viņš ticēja Dieva spēkam un lūdza par slimajiem ar varenu ticību un apbrīnojamiem rezultātiem.

Daudzās viņa sanāksmēs izpaudās Gara dāvanas.

Veslijs bija pret organizēšanos. Jā, viņa līdzstrādniekiem bija “Apvienotā biedrība”, kura bija “tādu cilvēku apvienība, kuriem bija noteikta kārtība un kuri meklēja dievbijības spēku, un bija apvienojušies, lai kopīgi lūgtu un saņemtu pamācības Vārdu, un pieskatītu viens otru mīlestībā, lai varētu palīdzēt viens otram īstenot savu pestīšanu”. Vienīgais nosacījums tiem, kuri vēlējās iestāties šajā grupā, bija tāds, ka viņiem vajadzēja būt tādiem, “kuriem bija vēlēšanās izbēgt no gaidāmās dusmības un būt izglābtiem no saviem grēkiem”. Laikam ejot, viņi izstrādāja stingras instrukcijas, kas bija domātas sevis disciplinēšanai, savu dvēseļu labā. Veslijs apzinājās, ka pēc viņa nāves šī kustība, iespējams, organizēsies un Dieva Gars no viņiem aizies, un tad tas būs tikai miris formālisms. Reiz viņš izteicās, ka viņu neuztrauca, ka kādreiz varētu izzust nosaukums “metodisti”, bet gan tas, ka aizlaisties prom varētu Dieva Gars.

Savas dzīves laikā viņš būtu varējis kļūt ļoti bagāts, taču viņš no tā atteicās. Attiecībā uz naudu viņa mīļākais izteiciens bija: “Sagādā, cik vien vari, ietaupi, cik vien vari un atdod visu, cik vien vari.” Cik savādi justos Veslijs, ja viņš šodien atgrieztos un redzētu šo konfesiju, kura ir nosaukta par metodistiem! Viņi

bagāti, ārkārtīgi bagāti. Taču tās dzīvības un spēka, kas bija Džonam Veslijam, viņiem nav.

Ir jāpiemin arī tas, ka Veslijs nekad nevēlējās darboties uz konfesionālā vai sektantiskā pamata. Kaut arī pēc savas pārliecības viņš bija arminiānis, viņš nevēlējās nošķirties no citiem brāļiem tāpēc vien, ka viņiem bija atšķirīgas mācības. Viņš bija vīrs, kura dzīvē izpaudās tas, ko mācīja Jēkabs: savu mūžīgo dzīvību viņš pamatoja ticībā un darbos, citiem vārdiem – dzīvojot tādu dzīvi, un nevis vienkārši pieņemot kādu ticības mācību vai kādu doktrināru apgalvojumu.

Džons Veslijs nomira 88 gadu vecumā, un tikai daži uzdrīkstēsies pieļaut domu, ka viņi varbūt spētu kalpot Dievam tā kā viņš.

SVEICIENS

Atklāsmes Grāmata 3:6-7: *“Un Filadelfijas draudzes eņģelim raksti: tā saka Svētais, Patiesīgais, kam Dāvida atslēga, Kurš atver, un neviens neaizslēdz, Kurš aizslēdz, un neviens neatver.”*

Ak, cik brīnīšķīgi ir šie vārdi! Cik dižens ir pat to skanējums! Cik saviļņojoši ir iedomāties, ka visas šīs īpašības var tikt piedēvētas vienai personai! Kurš gan, izņemot Jēzu Kristu, Godības Kungu, iedrošinātos pateikt ko tādu par sevi? Es ticu, ka atslēga, lai izskaidrotu to, ko apraksta katra šī brīnīšķīgā frāze, atrodas šīs nodaļas devītajā pantā: *“Redzi, Es došu tev no sātana sinagogas, kas saucas par jūdiem un nav tādi, bet melo; redzi, Es darīšu, ka viņi nāks, metīsies pie tavām kājām un atzīs, ka Es esmu tevi mīlējis.”* Es teicu, ka šis pants ir atslēga, jo tas runā par ebrejiem, kuri vienmēr sevi (un nevienu citu) ir saukuši par Dieva bērniem. Viņi sita krustā un nogalināja Kungu Jēzu Kristu. Viņu drausmīgās rīcības dēļ jau daudzus gadsimtus viņu pašu asinis nāca pār viņu galvām. Tas viss bija tāpēc, ka viņi atraidīja Jēzu kā savu Mesiju, kas Viņš patiesi bija. Viņuprāt, Viņš nebija Tas, Kuram jānāk, jeb Dāvida Dēls; viņuprāt, Viņš bija Belcebuls vai kāds netaisnais, kuru pareizi bija vienīgi iznīcināt. Taču tā tas nebija! Viņš patiesām bija šis Emanuēls – Dievs, skatīts miesā (1. vēstule Timotejam 3:16). Viņš patiesām ir Mesija. Protams, Viņš bija tieši tāds pats, kādu Viņš Sevi parāda tagad. Te nu Viņš ir – TAS PATS JĒZUS: *“Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžos.”* Šis Svētais, Kurš staigā lukturu vidū, ir tas pats Jēzus, Kurš staigāja pa Galilejas jūras piekrastēm, Kurš dziedināja slimos, Kurš augšāmcēla mirušos un Kurš, neskatoties uz neapstrīdamiem pierādījumiem, tika sist krustā un nogalināts. Taču Viņš augšāmcēlās un *ir sēdies pie Majestātes labās rokas augstībā.*

Toreiz ebreji Viņu nesauca par svētu. Viņi nesauc Viņu par svētu arī tagad. Taču Viņš ir šis SVĒTAIS. Psalmis 16:10: *“Jo Tu Manu dvēseli nepametīsi nāves valstībā, nedz Savam SVĒTAJAM liksi redzēt iznīcību.”*

Viņi meklēja savu taisnīgumu bauslībā un cieta neveiksmi, jo pēc bauslības neviens cilvēks nevar tikt taisnots (Vēstule Galatiešiem 2:16). Neviens cilvēks nevar kļūt svēts caur bauslību. Svētums ir no Tā Kunga, 1. Vēstule Korintiešiem 1:30: *“Pateicoties VIŅAM, jūs esat vienībā ar Kristu Jēzu, Kurš mums kļuvis par Dieva gudrību, par taisnību, par dzīves svētumu un pestīšanu.”* 2. Vēstule Korintiešiem 5:21: *“To, kas grēka nepazīna, Viņš mūsu labā ir darījis par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība.”* Vai nu Kristus vai bojāja, un viņi aizgāja bojā, jo viņi Viņu atraidīja.

Un tā laika cilvēki izdarīja to pašu kļūdu, ko cilvēki šodien. Tāpat kā ebreji domāja, ka pielūgsme sinagogās ir risinājums, tā arī šajā Filadelfijas Periodā cilvēki meklēja patvērumu draudzē. Ne jau pievienošanās draudzei kaut ko nozīmē. Ne jau draudzē ir dzīvība. Dzīvība ir Kristū. *“Un šī ir tā liecība, ka Dievs mums ir devis mūžīgu dzīvību, un šī dzīvība ir Viņa Dēlā. Kam Dēls ir, tam ir dzīvība, kam Dieva Dēla nav, tam nav dzīvības.”* 1. Jāņa vēstule 11-12. Cilvēku svētu padara Gars. Tieši šis Svētuma Gars, kas uzcēla Jēzu no miroņiem, iemājo mūsos un padara mūs svētus ar Viņa svētumu.

Tur Viņš stāv, šis SVĒTAIS. Un mēs stāvēsim līdz ar Viņu, apģērbti Viņa taisnīgumā un svēti ar Viņa svētumu.

Lūk, šis ir sestais periods. Ar Dieva acīm skatoties, laiks tuvojas nobeigumam. Viņš pavisam drīz atgriezīsies uz zemes. Pavisam drīz, Viņam atnākot, atskanēs sauciens: *“...nešķīstais lai grimst vēl nešķīstībā, bet taisnais lai dara arī turpmāk taisnību, svētais lai pastāv arī turpmāk svētumā.”* Atklāsmes Grāmata 22:11.

Ak, es tā priecājos, ka mans svētums nav no manis paša! Es priecājos, ka esmu Kristū un visas Viņa brīnīšķīgās taisnīguma īpašības ir piedēvētas, jā, dāvātas man. Lai Dievs ir mūžam svētīts!

“Tā saka Patiesīgais.” Lūk, šis vārds *patiesīgais* jeb *patiesais* ir ļoti apbrīnojams vārds. Tas nozīmē

vairāk, nekā tikai “patieso” kā pretējo “melīgajam”. Tas izsaka pilnīgu kādas idejas īstenošanu, salīdzinājumā ar šīs pašas idejas daļēju īstenošanu. Piemēram, mēs atceramies, ko Jāņa Evaņģēlijā 6:32 teica Jēzus: “*Nevis Mozus jums ir devis maizi no debesīm, bet Mans Tēvs jums dod patieso debesu maizi.*” [Jaunā latv. Bībele] Jāņa Evaņģēlijs 15:1: “*Es esmu patiesais vīnakoks.*” [Jaunā latv. Bībele] Vēstule Ebrejiem 9:24: “*Jo Kristus neiegāja rokām darinātā svētnīcā, kas būtu patiesās atveids, bet pašās debesīs, lai no tā brīža stāvētu par mums Dieva vaiga priekšā.*” [Jaunā latv. Bībele] 1. Jāņa vēstule 2:8: “*...jo tumsa pāriet un patiesā gaisma jau spīd.*” [Jaunā latv. Bībele]

Tā kā ar šo vārdu (“patiesais”) tik tiešām ir izteikta pilnīga īstenošana pretstatā daļējai kādas idejas īstenošanai (kā tas ir redzams šajos Bībeles pantos), tad tagad mēs varam skaidrāk saprast pirmtēlus pretstatā tēliem un realitāti pretstatā ar ēnu. Paņemsim piemēru par debesu mannu. Dievs Israēlam sūtīja no debesīm eņģeļu maizi. Taču šī maize nedeļa apmierinājumu, tās pietika tikai vienai dienai. Tie, kuri to ēda, nākošajā dienā atkal jūta izsalkumu; ja kaut kas no tās palika pāri, tas sabojājās. Taču Jēzus ir PATIESĀ debesu maize, un manna bija tikai tās līdzība. Un, ja kāds ēdīs šo MAIZI, kas nāk no debesīm, viņš vairs nekad nebūs izsalcis. Viņam vairs nevajag atkal nākt un ēst. Tajā pat brīdī, kad viņš šo Maizi ieēda, viņam bija mūžīgā dzīvība. Tā tik tiešām bija REALITĀTE. Ēna vairs nebija vajadzīga; daļēja glābšana vairs nebija vajadzīga. Šeit bija viss VESELUMS. Tieši tāpat kā Jēzus, – tā nav daļa no Dieva, Viņš IR Dievs.

Neviens nevar noliegt, ka Israēlam bija gaisma. Kā tautai, viņiem vienīgajiem bija gaisma. Kā Ēģiptē, kad tur bija tāda tumsa, ka varēja pat to sajukt, bet israēliešu namos bija gaisma. Taču tagad ir atnākusi Patiesā Gaisma. Jēzus ir pasaules gaisma. Mozus un pravieši atnesa gaismu attiecībā uz Mesiju, un viņi to darīja, izmantojot Rakstus. Tādējādi Israēlam bija gaisma. Taču tagad ir atnācis šīs gaismas Piepildījums, un tas, kas bija tikai kvēlojošs Vārds, tagad ir izlauzies Dievišķajā Spožumā, kas izpaužas Viņa ļaužu vidū. Tāpat kā uguns stabs deva gaismu naktī, un tas, protams, bija apbrīnojami, tā tagad Gaisma un Dzīvība bija skatāma visā Dieva pilnībā miesā (Vēstule Kolosiešiem 2:9).

Tajās senajās dienās Israēls ņēma sarkanu teli un upurēja to uz altāra grēku atlaišanai (4. Mozus Grāmata 19:2). Vainīgā grēki tika nosegti uz vienu gadu. Taču šī nosegšana nespēja aizvākt vēlēšanos grēkot. Tas nebija pilnīgs upuris – tā bija tikai ēna līdz istā upura atnākšanai. Tāpēc katru gadu cilvēks nesa upuri un katru gadu no jauna atgriezās, jo viņam joprojām bija tā pati vēlēšanās grēkot. Šī dzīvnieka dzīvība izpirka grēku, tomēr, tā kā izlietas bija dzīvnieka asinis un tā bija dzīvnieka dzīvība, kas tika atdota, šī dzīvība nevarēja atgriezties, lai nonāktu pār cilvēku. Ja tā arī būtu atgriezies, tā tik un tā nebūtu piemērota. Taču, kad tika atdots šis Pilnīgais Aizstājējs (Kristus) un tika izlietas Viņa asinis, tad tā dzīvība, kas bija Kristū, atgriezās pār grēcinieku, kas nožēloja grēkus. Un, tā kā tā bija Kristus pilnīgā dzīvība, bezgrēcīga un taisnīga, tad vaininieks varēja kļūt brīvs, jo viņam vairs nebija vēlēšanās grēkot. Pār viņu bija nonākusi Jēzus dzīvība. Tieši par to runā Vēstule Romiešiem 8:2: “*Jo dzīvības Gara likums Kristū Jēzū ir tevi atbrīvojis no grēka un nāves likuma.*” [Jaunā latv. Bībele]

Taču Jēzus laikā ebreji nevēlējās pieņemt šo upuri. Vēršu un āžu asinis nevienu nepadarīja pilnīgu (Vēstule Ebrejiem 10:1). Reiz tā bija Dieva noteiktā metode. Taču tagad Kristus, atnākdams miesā un izlejot Pats Savas asinis, ir aizvācis grēku un, pienesot kā upuri Pats Sevi, ir padarījis mūs pilnīgus. Ebreji nevēlējās to pieņemt. Bet kā tad ar šo Filadelfijais periodu un, jā, kā tad ar šiem pārējiem periodiem? Vai viņi tik tiešām pieņēma šo realitāti Kristū? Nē, draugi. Kaut arī Luters atnesa šo patiesību par taisnošanu ticībā, tomēr Romas Baznīca un tās austrumu līdziniece – Pareizticīgā Baznīca joprojām cieši turējās pie darbiem. Nu, darbi – tas ir labi, taču tie jūs neglābj. Tie nepadara jūs pilnīgus. Vai nu tas būs Kristus, vai arī iesi pazušanā. Un tas nav Kristus UN darbi. Tas ir tikai un vienīgi Kristus. Ar šo periodu iesākās arminiānisma laiks, kas netic Kristum kā REALITĀTEI. Šīs ticības sekotāji nedzied šo dziesmu “*Tikai Jēzus Asinis...*”, bet dzied “*Tikai Jēzus Asinis UN mana paša uzvedība...*” Lūk, es ticu labai uzvedībai. Ja tu esi glābts, tu uzvedīsies taisnprātīgi. Mēs to jau izskatījām. Taču atļaujiet man tagad to pateikt: pestīšana NAV Jēzus PLUS vēl kaut kas. Tas ir TIKAI UN VIENĪGI Jēzus. GLĀBŠABA IR NO TĀ KUNGA. No sākuma līdz beigām – tas viss ir no DIEVA. Lai Viņa dzīvība ir manī! Lai tās ir Viņa asinis, kas mazgā mani! Lai tas ir Viņa Gars, kas piepilda mani! Lai Viņa Vārds ir manā sirdī un mutē! Lai tās ir Viņa rētas, kas mani dziedina! Lai tas ir Jēzus, tikai un vienīgi Jēzus! Nevis taisnīgie darbi, kurus es esmu darījis. Nē, draugi. Mana dzīve ir Kristus. Āmen.

Es jūtos tā, ka varētu vien runāt un runāt par šīm patiesībām, taču es iedošu jums vēl vienu domu. Tā ir saistīta ar šo apbrīnojamo himnu, kuru uzrakstīja A. B. Simpsons.

Reiz tā bija svētība, Tagad tas ir Kungs,

Reiz tās bija sajūtas, Tagad tas ir Viņa Vārds,

Reiz Dāvanu no Viņa vēlējos, Tagad pēc Viņa paša ilgojos.

Reiz dziedināšanu es meklēju, Tagad tikai Viņu Vienīgo.

Viss iekš Visa mūžīgi – par Jēzu mana dziesma skan,

Viss ir Jēzū, un Jēzus ir tas viss.

No visa, kas ir šajā dzīvē, lai kādu apmierinājumu tas arī nedotu, lai cik labs un jauks tas arī nebūtu, tikai Kristū jūs atradīsit visas pilnības kopsummu. Līdzās Viņam pilnīgi viss nobāl savā nenozīmīgumā.

“*Tas, kam ir Dāvida atslēga.*” Šī brīnišķīgā frāze seko un izriet no iepriekšēiktā, “*...Patiesais*”, kurš ir Kristus, šis Pilnīgais Īstenojums pretstatā daļējam īstenojumam. Te nu tas ir. Mozus bija viens no Dieva praviešiem, bet Jēzus (līdzīgi Mozum) bija TAS Dieva Pravietis. Dāvids (vīrs pēc Dieva prāta) bija Israēla ķēniņš, bet Jēzus ir Lielais Dāvids, Ķēniņu Ķēniņš un Kungu Kungs, Pats Dievs. Dāvids piedzima Jūdas ciltī, no šīs cilts nenāca priesteri, un tomēr viņš ēda upurmaizi, kas bija paredzēta priesteriem. Viņš bija lielais cīnītājs, kas uzvarēja ienaidniekus, nostiprinot tautu; kā ķēniņš viņš apsēdās tronī. Viņš bija pravietis. Viņš bija brīnišķīga Kristus līdzība. Lūk, Jesajas Grāmatā 22:22 ir teikts: “*Un Es likšu Dāvida nama atslēgu uz Viņa pleciem, un Viņš atvērs, un neviens neaizvērs, un Viņš aizslēgs, un neviens neatslēgs.*” Gars atsaucas uz šo Rakstu vietu no Vecās Derības, runājot par Kungu Jēzu Kristu un Viņa kalpošanu draudzē. Tas, ko tajā laikā nozīmēja šī Dāvida atslēga, bija tikai ēna, kura tagad ir piepildījies Jēzū, kurš stāv lukturu vidū. Tas attiecas uz mūsu Kungu PĒC Viņa augšāmcelsšanās, nevis Viņa zemes klejojumu laikā. Taču ko gan šī atslēga nozīmē? Atbildi mums sniedz VIETA, kur šī atslēga atrodas. Tā NAV Viņam rokā. Tā nav uzkārtā Viņam kaklā. Tā neatrodas arī kāda cita vīra rokās, jo tad šajā pantā nebūtu teikts, ka VIENĪGI VIŅŠ IZMANTO ŠO ATSLĒGU – JO VIENĪGI VIŅŠ ATVER UN AIZSLĒDZ, un tiesības to darīt NAV NEVIENAM, kā tikai pašam Jēzum. Vai tad tā nav taisnība? Bet kur tad atrodas šī atslēga? TĀ ATRODAS UZ VIŅA PLECIEM. Bet kāds gan tam visam ir sakars ar PLECIEM? Izlasīsim Jesajas Grāmatu 9:5: “*Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls, valdība guļ uz Viņa kamiešiem [pleciem]. Viņa vārds ir: Brīnums, Padoma devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs un Miera Valdnieks.*” Bet ko gan tas nozīmē? Lūk, atbilde. Šī frāze – “valdība guļ uz Viņa pleciem” – ir cēlusies no austrumu valstu laulību ceremonijas. Kad līgava ir atdota līgavainim, viņa noņem savu plīvuru un uzliek to uz līgavaiņa pleciem, ar to parādot, ka viņa ir ne tikai viņa pakļautībā (ka viņa ir atdevusi savam vīram visas savas tiesības un ka tikai viņš ir galva), bet arī to, ka viņš uzņemas atbildību un gādību un ka VIŅAM UN VIENĪGI VIŅAM – NEVIENAM CITAM, NEVIENAM CITAM VĪRAM, NEVIENAM CITAM SPĒKAM – NAV NEKĀDU TIESĪBU UN NEKĀDAS SAISTĪBAS. Un šī, mani mīļotie, arī ir tā Dāvida ATSLĒGA. Tā kā Dievs ir Suverēns, Viņš caur Dievišķo lēmumu iepriekšzināja, kuri tieši būs Viņa līgavā. Viņš izraudzīja līgavu, nevis līgava izraudzīja Viņu. Viņš viņu aicināja. Viņa neatnāca pati par sevi. Viņš atdeva par viņu Savu dzīvību. Viņš nomazgāja viņu Pats Savās asinīs. Viņš par viņu samaksāja. Viņa pieder Viņam un tikai Viņam. Viņa ir pilnībā nodevusies Viņam, un Viņš ir uzņēmies saistības. Viņš ir viņas galva, jo Kristus ir Savas draudzes galva. Tāpat kā Sāra sauca Ābrahāmu par kungu, tāpat arī šī līgava ir laimīga, ka Viņš ir viņas Kungs. Viņš runā, un viņa paklause, jo viņai tas sagādā lielu labpatiku.

Bet vai cilvēki ņēma vērā šo patiesību? Vai viņi izturējās godbijīgi pret šo Personību, Kuram vienīgajam ir pilna suverēna vara pār Savu draudzi? Es saku: “NĒ.” Jo katrā periodā draudzi ir pārvaldījusi hierarhija – garīdzniecība un apustuliskā pēctecība, aizverot žēlastības un apžēlošanas durvis, kura priekšā vien grib. Un tā vietā, lai uzņemtos mīlestību un atbildību par draudzi, tā savtīgā iekārē to ir laupījusi un iznīcinājusi. Garīdzniecība dzīvoja greznībā, kamēr nabadzīgā draudze barojās no pāridarījumu sēnalām. Un nevienā periodā nebija citādāk. Katrs periods pakļāvās organizācijai un ieviesa pārvaldi pār cilvēkiem, un uzticēja draudzi šai pārvaldei. Ja cilvēki uzdrošinājās pret šo sistēmu sacelties, viņus brutāli apspieda vai padzina. Tieši šāds gars ir katrai konfesijai. Ikvienu konfesija zvēr, ka tai ir šī atslēga draudzes pārvaldīšanai. Katra konfesija apgalvo, ka tā atver šīs durvis. Taču tā nav taisnība. To dara Jēzus un tikai Jēzus. Viņš izvietoj locekļus šajā Miesā. Viņš dāvā viņiem to kalpošanas. Viņš nodod viņas rīcībā dāvanas. Viņš rūpējas par viņu un vada viņu. Viņa ir Viņa personiskais īpašums, un Viņam nav nevienas citas, vienīgi viņa.

Cik tālu no realitātes ir šis draudzes periods, kurā mēs tagad dzīvojam! Un pavisam drīz atnāks diena, kad šie vīri, kuri it kā runā draudzes vārdā, celsies šajā ekumēniskajā kustībā, lai ieceltu dzīvo antikristu par savas organizācijas vadītāju, un tā gāzīs no trona To Kungu, un mēs redzēsīm Viņu (Kristu) ārpus draudzes, sakot: “*Redzi, Es stāvu durvju priekšā un kļaudzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani.*” Atklāsmes Grāmata 3:20.

Taču atļaujiet man pateikt, lūk, ko. Mūsu Kungs nav uzvarēts. Cilvēki apgalvo, ka viņi atver un

aizver durvis, kas ved pie Dieva, taču viņi ir meļi. *Visi, kurus Tēvs Viņam ir devis, atnāks pie Viņa, un nevienu, kas pie Viņa atnāks, Viņš nekad nedzīs prom; Viņš nepazaudēs NEVIENU no viņiem.* Jāņa Evaņģēlijs 6:37-39. Un, kad ieies pēdējais šai Kristus Miesai izredzētais loceklis, tad parādīsies mūsu Kungs.

Dāvida atslēga. Vai tad Dāvids nebija visa Israēla ķēniņš? Un vai tad Jēzus nav šis Dāvida Dēls, ja ņem vērā to, ka Viņš Tūkstošgadu Valstībā sēdīsies Dāvida tronī un pārvaldīs Savu mantojumu? Protams. Tāpēc Dāvida atslēga nozīmē, ka tieši Jēzus ieviesīs šo Tūkstošgadu Valstību. Viņš, Kuram ir nāves un elles atslēgas, augšāmcels Savējos, lai varētu ar viņiem dalīties Savā taisnīguma valstībā uz zemes.

Cik brīnišķīgi, ka mūsu Kungam ir visas atbildes! Patiešām, Viņā ir piepildījušies visi Dieva apsolījumi. Patiešām, atrodoties VIŅĀ, mēs mantojam visu, ko Viņš mums ir sagādājis.

Jā, tur stāv Viņš, Godības Kungs. Reiz kā Tēvam Viņam visapkārt bija eņģeļi, erceņģeļi, ķerubi un serafi un visi debesu pulki, kuri sauca: “Svēts, svēts, svēts ir Tas Kungs Dievs Cebaots.” Viņa svētums bija tāds, ka neviens cilvēks nevarēja Viņam tuvoties. Taču tagad mēs Viņu redzam draudzē, Viņš dalās ar mums Savā svētumā tādā mērā, ka mēs esam kļuvuši par pašu Dieva taisnību. Jā, tur nu Viņš stāv, “Jēzus, Visa Pilnība” – Ielejas Lilija, Spožā Rīta Zvaigzne, Visskaistākais starp desmit tūkstošiem, Alfa un Omega, Dāvida Sakne un Atvase, Tēvs, Dēls un Svētais Gars – Viņš ir Viss un Visā. Jesajas Grāmata 9:5: “*Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls, valdība guļ uz Viņa pleciem. Viņa vārds ir: Brīnums, Padoma devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs un Miera Valdnieks.*” Viņā ir pilnīgs piepildījums. Kaut arī reiz mēs Viņu neturējām cieņā, tagad mēs Viņu mīlam ar neizsakāmu un slavas pilnu prieku. Viņš stāv draudzes vidū, un mēs dziedāsim Viņam slavu, jo Viņš, šis Varenais Uzvarētājs, ir galva draudzei, kura ir Viņa līgava. Viņš nopirka šo līgavu. Viņš ir viņas īpašnieks. Viņa pieder Viņam un tikai Viņam, un Viņš par viņu rūpējas. Viņš ir mūsu Ķēniņš, un mēs esam Viņa ķēniņvalsts, Viņa mūžīgais īpašums.

Aterieties, ka, iesākot runāt par septīto pantu, es teicu, ka mums to palīdzēs saprast devītais pants. Es ceru, ka jūs ieraudzījāt, ko es ar to domāju. Jēzus par Sevi pateica, ka *Viņš ir šis Svētais, šis Patiesais* (jeb vienīgā realitāte), *Tas, kuram ir Dāvida atslēga, Kurš atver un aizslēdz.* Un tā ir pilnīga patiesība. Šie izteicieni sniedz pilnīgu Viņa aprakstu. Taču Viņa dienās ebreji atraidīja Viņu un visu, kas Viņš bija. Viņi atraidīja savu Pestītāju un visu, ko Viņš tiem nozīmēja. Un tieši to pašu šodien ir izdarījis formālais kristietis. Viņi ir izdarījuši precīzi to, ko izdarīja ebreji. Ebreji Viņu sita krustā un pēc tam sāka vajāt patiesos ticīgos. Formālie kristieši no jauna ir situši Viņu krustā un vajā patieso draudzi, lai to iznīcinātu. Taču Dievs ir uzticīgs, un Viņš, Kurš ir pār visiem, vēl atgriezīsies un tad Viņš parādīs, Kurš tad īsti ir vienīgais Valdnieks. Kad Viņš parādīsies pasaulei, un pasaule nolieksies pie Viņa kājām, tad tajā pašā laikā visa pasaule nolieksies arī pie svēto kājām, atzīstot, ka viņiem bija taisnība, kad viņi stāvēja ar Viņu. Lai Dievs ir svētīts mūžīgi mūžos!

ATVĒRTO DURVJU PERIODS

Atklāsmes Grāmata 3:8: “*Es zinu tavus darbus. Redzi, Es tavā priekšā esmu devis atvērtas durvis, ko neviens nevar aizslēgt; tev ir maz spēka, un tomēr Manu mācību tu esi turējis un neesi aizlēdzis Manu Vārdu.*”

Šī panta pirmā frāze – “Es zinu tavus darbus” – ir analizējama kopskatā ar visu pārējo pantu, jo “*viņu darbi*” bija saistīti ar “*atvērtajām durvīm*”, “*mazo spēku*” un “*Mācību* [ar nozīmi Kā Svētie Raksti]–Tulk.] un *Vārdu* [Personas vārdu]”.

Lai varētu saprast tās nozīmes bagātību, kura ir ielikta šajos vārdos – “*Redzi, Es tavā priekšā esmu devis atvērtas durvis, ko neviens nevar aizslēgt*” – mums ir jāatsauc atmiņā, kas bija pateikts par to, kā notiek katra perioda pāriešana nākamajā periodā. Tas notiek daļēji pārklājoties, pakāpeniski pārejot jeb saplūstot kopā, nevis ar pēkšņām beigām un skaidri iezīmētu sākumu. Jo īpaši šis Filadelfijas periods ir tāds, kas saplūst ar nākošo periodu. Un tas ne tikai daļēji pārklājas ar pēdējo periodu, bet daudzējādā ziņā pēdējais periods vienkārši ir šī sestā perioda tupinājums. Septītais periods (ļoti īss periods) sevī ietver (lai paveiktu vienu ātru darbu) visu ļaunumu no ikviena perioda, taču vienlaicīgi arī visu Vasarsvētku dienas realitāti. Kad Filadelfijas Periods gandrīz ir veicis savu gājumu, iesākas Lāodikejas Periods, strauji novedot gan nezāles, gan kviešus līdz ražas novākšanai. “*Salasiet papriekš nezāli un sasieniet to kūlīšos, lai to sadedzina; bet kviešus sakrājiet Manā šķūnī.*” Mateja Evaņģēlijs 13:30. Lūdzu, aterieties, ka reformācija iesākās Sardas Periodā, un tai ir jāturpinās, kamēr tas grauds, kas tika iestādīts Vasarsvētku dienā, veiks pilnu iestādīšanas, laistīšanas, barošanas (utt.) ciklu, un šādi tas no jauna kļūs par sākotnēji iestādīto sēklu. Kamēr šis process notiek, tikmēr arī iesētajām nezālēm būs jāveic savs cikls un arī jātiek novāktām. Mēs redzam, ka tieši tas arī notiek. Jūs to ļoti skaidri ieraudzīsiet, ja pavērosiet gadalaikus. Vasarā jūs redzat, kā augs aug pilnā spēkā,

taču negaidīti kļūst redzams, ka tas grasās dot sēklas. Jūs nevarat pateikt, kurā tieši mirklī vasara kļūva par rudenī – tas vienkārši saplūst kopā. Tāpat ir ar periodiem, jo īpaši ar šiem diviem beidzamajiem periodiem. Tieši šim periodam Jēzus saka (11. pantā): “*Es nāku DRĪZ.*” Tas nozīmē, ka pēdējais periods ir ļoti īss periods. Lāodikeja – tas ir ātrās darbības periods. Tas ir saīsināts.

Tagad mēs īpaši pievērsīsimies šim ATVĒRTAJĀM DURVĪM, kuras neviens nevar aizvērt. Pirmkārt, es vēlos pakavēties pie šīm “atvērtajām durvīm” kā tādām, kas attēlo milzīgo piepūli misionāru darba laukos šajā periodā. Pāvils par “atvērtajām durvīm” sauca jaunus misionāru pūliņus Tā Kunga labā. 2. vēstule Korintiešiem 2:12: “*Kad es ierados Troādā, lai sludinātu Kristus evaņģēliju, un ar Kunga palīdzību man atvērās durvis...*” [Jaunā latv. Bībele] Un tā, salīdzinot Rakstu vietas, mēs varam redzēt, ka šīs atvērtās durvis nozīmēja visvarenāko Labās Vēsts izplatīšanu, kādu šī pasaule jebkad ir redzējusi.

Es vēlos, lai jūs šeit kaut ko ieraudzītu. Dievs darbojas trijniekos (skaitlī trīs), pareizi? Tieši Pergamas Periodā (trešajā periodā) draudze savienojās ar valsti. “Nikolaītu darbi” bija kļuvuši par “nikolaītu mācību”. Tas periods bija ATVĒRTĀS DURVIS viltus vīnogulājam. Kad šis viltus vīnogulājs saņēma valsts atbalstu, tas patiesībā kļuva par pasaulīgu sistēmu, kaut arī viņi saucās par kristiešiem. Tādējādi tas izplatījās zibens ātrumā. Taču tagad, trīs periodus vēlāk, pēc ilgas un smagas ticības cīņas, lūk, parādās ATVĒRTĀS DURVIS arī Patiesībai. Tagad ir pienākusi labā diena Tā Kunga Vārdam. Protams, piektais periods bija sagatavojis visu šai varenajai kustībai, tā kā šis periods mums deva lielos atklājumus, kolonizāciju, grāmatu iespiešanu un pārējās lietas.

Būtu bijis brīnīšķīgi, ja šis “atvērto durvju” laiks nebūtu atkāpies no Dievišķā Vasarsvētku dienas parauga, kurš ir izklāstīts Vēstulē Ebrejiem 2:1-4: “*Mums tādēļ jābūt īpaši vērīgiem pret dzirdēto, lai kāda straume mūs neaiznestu sānis. Pat ja caur eņģeļiem runātais Vārds ir droši piepildījies un katrs pārkāpums vai nepaklausība ir saņēmusi taisnīgu atmaksu, kā gan mēs no tās izbēgsim, ja būsīm nevērtīgi pret tik lielu pestīšanu? To sludināja mūsu Kungs, un tie, kas to dzirdējuši, pie mums to ir apstiprinājuši, un Dievs to ir apliecinājis ar zīmēm, brīnumiem un dažādiem spēkiem un izdalot Svētā Gara dāvanas pēc Savas gribas.*” [Jaunā latv. Bībele] Tagad jūs labi zināt, ka tas ir standarts, jo tā teica Pats Jēzus. Marka Evaņģēlijs 16:15-20: “*Un Viņš tiem sacīja: "Eita pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai. Kas tic un top kristīts, tas tiks izglābts, bet, kas netic, tiks pazudināts. Bet šīs zīmes ticīgiem ies līdzī: Manā Vārdā tie ļaunus garus izdzīs, jaunām mēlēm runās, tie ar rokām pacels čūskas, un, kad tie dzers nāvīgas zāles, tad tās tiem nekaitēs. Neveseliem viņi rokas uzliks, un tie kļūs veseli." Un Tas Kungs, kad Viņš ar tiem bija runājis, ir uzņēmts debesīs un sēž pie Dieva labās rokas. Un tie izgāja un mācīja visās malās, un Tas Kungs tiem darbā palīdzēja un vārdu apstiprināja ar līdzējošām zīmēm.*”

Viņš nelika viņiem iet pa visu pasauli un dibināt teoloģisko seminārus; ne arī lika viņiem iet un izdalīt literatūru. Lūk, tas viss nav slikti, taču Jēzus pavēle bija SLUDINĀT EVAŅĢĒLIJU – cieši turēties pie VĀRDA – un tad viņiem sekos šīs zīmes. Pirmā iepazīstināšana ar to, kādā veidā jātiec sludinātai Debesu Valstībai, notika, kad Tas Kungs sūtīja tos divpadsmit. Mateja Evaņģēlijā 10:1-8 Viņš deva viņiem šādus norādījumus: “*Un, pieaicinājis Savus divpadsmit mācekļus, Viņš tiem deva varu pār nešķīstiem gariem tos izdzīt un dziedināt visas sērgas un slimības. Un šie ir divpadsmit apustuļu vārdi: pirmais ir Sīmanis, saukts Pēteris, un viņa brālis Andrejs; Jēkabs, Cebedeja dēls, un viņa brālis Jānis; Filips un Bartolomejs; Toms un Matejs, muitnieks; Jēkabs, Alfeja dēls, un Tadejs; Sīmanis Kānaānietis un Jūda Iskariots, kas Viņu arī nodeva. Šos divpadsmit Jēzus izsūtīja, tiem pavēlēja un sacīja: "Nenoēita uz pagānu ceļu un neēita samariešu pilsētā. Bet eita labāk pie Israēla cilts pazudušām avīm. Bet ejot sludiniet un sakait: Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi. Dziediniet slimus, šķīstiet spitālīgus, uzmodiniet mirušus, izdziniet ļaunus garus. Bez maksas jūs esat dabūjuši, bez maksas dodiet."” Dāvādams viņiem šādu kalpošanu, Jēzus patiesībā padarīja viņus par līdzdalībniekiem pats Savā kalpošanā, jo Mateja Evaņģēlijā 9:35-38 ir teikts: “*Un Jēzus apstaigāja visas pilsētas un ciemus, mācīdams viņu sinagogās un sludinādams Valstības evaņģēliju, un dziedinādams visas sērgas un slimības. Un, kad Viņš ļaužu pulkus redzēja, sirds Viņam par tiem iežēlojās, jo tie bija novārdzināti un atstāti kā avis, kam nav gana. Tad Viņš saka uz Saviem mācekļiem: "Pļaujāmā daudz, bet pļāvēju maz. Tāpēc lūdziet pļaujas Kungu, lai Viņš izsūta strādniekus Savā pļaujamā."”**

Lūk, daudzi cilvēki uzskata, ka šādu kalpošanu mūsu Kungs Jēzus dāvāja tikai un vienīgi šiem apustuļiem, un tāpēc, kad tie nomira, pienāca gals arī šai kalpošanai. Tā tas nav. Lūkas Evaņģēlijā 10:1-9 mēs atrodam, ka jau Savā pagaidu uzturēšanās laikā uz zemes Viņš bija iesācis dāvāt Savējiem spēka kalpošanas. “*Pēc tam Tas Kungs nozīmēja vēl septiņdesmit citus un izsūtīja tos pa divi un divi Savā priekšā uz ikkatru pilsētu un vietu, kurp Viņš gribēja iet. Un Viņš tiem sacīja: "Pļaujāmā daudz un strādnieku maz: tad nu lūdziet pļaujas Kungu, lai Viņš strādniekus sūta Savā pļaujā. Ejiet! Lūk, Es jūs sūtu kā jērus vilku starpā. Neņemiet līdzi nedz naudas maku, nedz ceļasomu, nedz kurpes un ceļā nesveiciniet neviena. Un, ja*

jūs ieejat kādā namā, tad sakait vispirms: miers šim namam! Un, ja tur būs kāds miera bērns, tad uz viņa dusēs jūsu miers; bet, ja ne, tad tas atgriezīsies pie jums atpakaļ. Tanī pašā namā palieciet un ēdiet un dzeriet to, kas tiem pie rokas, jo strādnieks ir savas algas cienīgs; bet neejiet no vienas mājas uz otru. Un, kurā pilsētā jūs ieesit un jūs tur uzņem, tur ēdiet, ko jums ceļ priekšā. Un dziediniet slimniekus, kas tur ir, un sakait viņiem: tuvu pie jums ir nākusi Dieva valstība.”

Kurš gan iedrošināsies noliegt vareno Filipa kalpošanu? Kurš gan iedrošināsies noliegt tās varenās kalpošanas, kuras bija Irinejam, Martinam, Kolumbam, Patrikam un neskaitāmiem citiem, uz kuriem bija Dieva svaidījums?

Jā. Bībeles ceļš ir šis reālais atvērto durvju ceļš. Un es vēlos tam pievienot savu liecību. Es to daru tādēļ, ka varu runāt ar pārliecību tikai par to, ko Dievs ir izdarījis manā paša dzīvē. Tāpēc, ja jūs man piedosiet šo personisko iestarpinājumu, es jums izstāstīšu, kāpēc es pilnīgi droši zinu, ka Jēzus vakar, šodien un mūžīgi ir tas pats un ka Dieva spēks joprojām ir pieejams ikvienam, kurš ticēs un pieņems.

Kad es kā misionārs devos uz Dienvidāfriku, Dievs tā svētīja, ka, atbraucot uz Durbanu, vienīgā vieta, kas spēja ietilpināt visus cilvēkus, bija milzīgais zirgu sacīkšu hipodroms, otrs lielākais pasaulē. Tur bija sapulcējušies krietni vairāk nekā 100 tūkstoši cilvēku. Lai tiktu ievērotos likums un kārtība, viņiem nācās uzslīet žogus, lai ar tiem atdalītu šīs dažādās ciltis. Lai uzturētu cilvēku starpā mieru, bija norīkoti simtiem policistu. Lai tur nokļūtu, šīs izsalkušās dvēseles bija ceļojušas daudzus kilometrus. Kāda Rodēzijas ķēniņiene bija ieradusies ar vilcienu, kuram bija 27 ar viņas iezemiešiem pārpildīti vagoni. Šie ļaudis bija pārvarējuši kalnus un līdzenumus, uz savām mugurām nesot kādu viņiem mīļu cilvēku, kuram bija vajadzīga palīdzība. Redzot šo vareno Svētā Gara darbu demonstrāciju, bija saviļņojusies visa valsts.

Kādā pēcpusdienā, kad es sāku savu kalpošanu, uz platformas uznāca musulmaniete, viena no šiem tūkstošiem klātesošajiem musulmaņiem. Kad šī sieviete nostājās manā priekšā, kāds misionārs, kurš strādāja ar musulmaņiem, iesāka klusiņām lūgties To Kungu: “Ak, izglāb šo dvēseli. Izglāb šo dvēseli.” Viņš tur atradās jau ļoti daudzus gadus un, saskaņā ar viņa paša liecību, viņš bija redzējis, kā Jēzu Kristu par savu Glābēju pieņēma tikai VIENS musulmanis. Pēc izcelsmes viņi bija mēdieši-persieši, kuru likumi nemainās. Viņus ir ļoti grūti iemantot Tam Kungam. Izskatās, ka starp viņiem ir tāds kā likums, ka “musulmanis vienmēr paliks musulmanis”. Un tā, kamēr viņa stāvēja manā priekšā, ar tulku palīdzību es sāku runāt ar viņu un ar visiem šiem tūkstošiem. Es teicu: “Vai tad tā nav taisnība, ka misionāri jums ir stāstījuši par kādu JĒZU, Kurš ir nācis, lai jūs pestītu?” Jums būtu vajadzējis redzēt, kā šie cilvēki skatījās viens uz otru, kad es to pateicu. Pēc tam, kad viņi atbildēja, ka tā ir taisnība, es turpināju un sacīju: “Bet vai šie misionāri lasīja jums no šīs Grāmatas (es turēju savu Bībeli augsti paceltu tā, lai visi to redzētu), ka šis pats Jēzus bija varens dziednieks un ka Viņš dzīvos Savos ļaudīs visos gadsimtos, kamēr Viņš atkal atnāks, lai paņemtu viņus pie Sevis? Vai viņi pateica jums, ka, tā kā viņos bija tas pats Gars, kurš bija Jēzū, viņi spēs darīt tādas pašas varenas darbus, kādus darīja Jēzus? Vai viņi jums teica, ka jūs varat būt dziedināti, tāpat kā jūs varat tikt pestīti? Cik daudzi no jums vēlētos redzēt, kā tas pats Jēzus nonāk mūsu vidū un dara tās pašas lietas, kuras Viņš darīja toreiz senatnē, kad Viņš bija šeit uz zemes? To gribēja viņi visi. Vismaz tajā viņi tik tiešām bija vienisprātis.

Es turpināju: “Ja Jēzus caur Savu Garu izdarīs to, ko Viņš toreiz darīja uz zemes, vai tad jūs ticēsiet Viņa Vārdam?” Manā priekšā stāvēja šī musulmaņu sieviete. Caur mani sāka darboties Gars.

Es viņai sacīju: “Un tā, jūs zināt, ka es jūs nepazīstu. Es pat nevaru runāt jūsu valodā.” Viņa tam piekrita. Es teicu: “Kas attiecas uz jūsu dziedināšanu, jūs zināt, ka es to nevaru izdarīt. Taču jūs sapratāt sprediķi, kuru es šovakar sludināju.” Viņas tulks atbildēja viņas vārdā, ka viņa bija sapratusi, jo viņa bija lasījusi Jauno Derību.

Lūk, musulmaņi ir Ābrahāma pēcteči. Viņi tic Vienam Dievam. Tomēr viņi noraida Jēzu kā Dieva Dēlu, un tā vietā viņi padara Muhamedu par Dieva pravieti. Viņi saka, ka Jēzus nekad nav augšāmcēlies no miroņiem. Tā viņus ir iemācījuši viņu priesteri, un viņi tam tic.

Es sacīju: “Bet Jēzus tik tiešām nomira un augšāmcēlās. Viņš no jauna atsūtīja Savu Garu pār draudzi. Tas Gars, kas bija Viņā, ir tieši tas pats Gars, kas tagad ir draudzē, un Tas spēj izdarīt un Tas izdarīs to, ko darīja Jēzus. Jāņa Evaņģēlijā 5:19 Viņš teica: *“Patiesi, patiesi Es jums saku: Dēls no Sevis nevar darīt, ja Viņš neredz Tēvu to darām. Jo, ko Tas dara, to arī Dēls dara tāpat.”* Un tā, ja Jēzus atnāks un atklās man, kas jums kait vai kāpēc jūs esat šeit, ja Viņš var parādīt man jūsu pagātņi, vai jūs varēsiet droši noticēt par nākotni?”

Viņa atbildēja caur tulku: “Jā, es varēšu.”

Es sacīju: “Labi. Lai Viņš to izdara.”

Šie musulmaņi uzmanīgi vēroja notiekošo. Visi saspringti gaidīja, lai redzētu, kas tagad notiks.

Tad runāja Svētais Gars: “Jūsu vīrs ir neliela auguma, drukns vīrietis, un viņam ir melnas ūsas. Jums ir divi bērni. Pirms kādām trim dienām jūs bijāt pie ārsta, un viņš jūs izmeklēja. Jums ir dzemdes audzējs. Jums uz dzemdes ir cista.

Viņa nolieca savu galvu un teica: “Tā ir taisnība.”

Es viņai pavaicāju: “Kāpēc jūs atnācāt pie manis, pie kristieša? Kāpēc jūs negājāt pie sava muhamedāņu pravieša?”

Viņa sacīja: “Es domāju, ka jūs varat man palīdzēt.”

Es sacīju: “Es nevaru jums palīdzēt, taču, ja jūs pieņemsiet Jēzu Kristu kā savu Glābēju, Viņu, Kurš šobrīd atrodas šeit un zina par jums visu, – tad Viņš jums palīdzēs.”

Viņa sacīja: “Es pieņemu Jēzu kā manu Glābēju.” Ar to pietika. Viņa tika dziedināta, un apmēram desmit tūkstoši musulmaņu todien atnāca pie Kristus, jo Evaņģēlijs bija sludināts gan Vārdā, gan spēkā. Dievs nekad nav licis cilvēkam smagi strādāt trīsdesmit gadus un neko nenoplaut. Viņš mums ir devis Vārda un spēka atvērtās durvis, un tieši to mums vajag izmantot. Tieši tas dāvāja Pāvilam viņa vareno un efektīvo kalpošanu. 1. Vēstule Korintiešiem 2:4: *“Un mana runa un mana sludināšana nenotika pārliecinošos gudrības vārdos, bet Gara un spēka izpausmē.”*

Tagad paklausieties. Tas atgadījās tajā pašā braucienā. Kad es grasījos iekāpt lidmašīnā Ņu-Solsberijā, Rodēzijā, es ieraudzīju četru cilvēku grupiņu ar amerikāņu pasēm. Es pienācu pie viņiem un sacīju: “Sveicināti, es redzu, ka jums ir Amerikas pasēs. Vai jūs dodaties kādā ceļojumā?”

Jaunais cilvēks man atbildēja: “Nē, mēs visi esam šeit kā misionāri.”

“Ļoti patīkami,” es atbildēju, “vai jūs esat paši par sevi, vai arī sadarbojaties ar kādu organizāciju?”

“Mēs esam metodisti. Mēs atbraucām no Vilmoras Kentuki štatā,” sacīja viņš.

“Nu, tas ir pavisam netālu no manām mājām,” es atbildēju.

“Vai tik jūs nebūsiet tas brālis Branhams, kuram bija no turienes jāatbrauc?”

Es sacīju: “Jā, pareizi.” To izdzirdot, viņš burtiski sastinga. No viņa vairs nevarēja izdabūt ne vārda. Viņš un šīs trīs meitenes tikai stāvēja, savā starpā saskatīdamies. Tad es sacīju: “Uzklausi mani, dēls, es vēlētos parunāt ar jums par dažiem principiem, tā kā mēs visi esam kristieši un esam šeit kāda svarīga mērķa dēļ. Un tā, jūs sakāt, ka visi četri strādājat šeit jau divus gadus. Vai jūs varat pateikt man Jēzus Vārdā, ka ir kaut viena dvēsele, par kuru jūs droši zināt, ka esat to ieguvuši Tam Kungam? Viņi nevarēja to izdarīt.

“Es negribu aizvainot jūsu jūtas, meitenes,” sacīju, “taču jums visām vajadzētu būt mājās un palīdzēt jūsu mātēm mazgāt traukus. Jums vispār nav ko rādīties šajā misionāru laukā, kamēr neesat piepildīti ar Svēto Garu un nesludināt patieso Evaņģēliju Svētā Gara spēka izpausmēs. Ja jūs neredzat tos rezultātus, par kuriem runāja Jēzus, tas ir tāpēc, ka jūs nesludināt patieso Evaņģēliju.”

Atļaujiet man spert soli tālāk un vienkārši parādīt jums, kā mēdz gadīties šajos misionāru darbalaukos. Es nesaku, ka vienmēr notiek šādi, taču baidos, ka ļoti daudz gadījumos tieši tā arī notiek. Tas notika tā paša ceļojuma laikā, Durbanas mērs mani iepazīstināja ar pilsētu, kad es ieraudzīju kādu iezemieti, un viņam ap kaklu bija tāda kā birka, un viņš nēsāja elku. Es savam draugam pavaicāju, kam domāta šī atšķirības zīme ap kaklu, un viņš man pastāstīja, ka tad, kad iezemietis pieņēma kristietību, viņam uzlika šo birku. Tas, protams, mani pārsteidza, jo šeit bija cilvēks, kas sauca sevi par kristietu, taču nēsāja šo elku. Tāpēc es pajautāju, kā tas var būt.

Viņš teica: “Es zinu viņa valodu. Pieiesim pie viņa un parunāsim.”

Un tā, mēs piegājām pie šī cilvēka, un pilsētas mērs bija mans tulks. Es paprasīju šim iezemietim, vai viņš ir kristietis. Viņš apstiprināja, ka viņš pavisam noteikti ir kristietis. Tad es vaicāju, kāpēc viņš nēsā to elku, ja jau viņš ir kristietis? Viņš atbildēja, ka šo elku bija nēsājis viņa tēvs, kurš to, savukārt, bija atstājis viņam. Kad es viņam pateicu, ka kristietim nevajadzētu nēsāt elkus, viņš atbildēja, ka šis elks viņa tēvam bija ļoti palīdzējis. Man bija interesanti, kā tad elks bija palīdzējis, un viņš man pastāstīja, ka reiz viņa tēvam uzglūnēja lauva, tāpēc tēvs uztaisīja ugunskuru un vērsās pie šī elka tā, kā viņam bija iemācījis burvis. Un lauva aizbēga. Es pastāstīju, ka lauva aizbēga uguns dēļ, jo visi savvaļas zvēri baidās no uguns. Es nekad

neaizmirsīšu viņa atbildi, viņš sacīja: “Nu, tas notiek šādi: ja Ammoijam (Svētajam Garam) neizdosies, tad šim elkam izdosies.”

(Āfrikas kampaņas sīkāku aprakstu var izlasīt grāmatā “Pravietis apmeklē Āfriku”.)

Apmēram tāds ir spēks, kas piemīt ļoti daudziem kristiešiem, jo Dieva Vārds netika viņiem pasludināts caur oriģinālajām Vasarsvētku dienas atvērtajām durvīm.

Tagad atgriezīsimies pie šīm misionāru kalpošanas atvērtajām durvīm Filadelfijas Periodā. Šim periodam nebija tā atvērto durvju spēka, kādam tam būtu vajadzējis būt. Ievērojiet, ka tajā pašā pantā, kurā Viņš piemin šīs atvērtās durvis, Viņš arī saka: “*Tev ir maz spēka.*” Tā ir taisnība. Šim periodam trūka Gara SPĒKA. Vārdu viņi sludināja labi, un tas bija pietiekošs, lai dvēseles iepazīstinātu ar pestīšanu. Taču nebija varenā Dieva spēka, kas parādīja Viņa varenos darbus, nebija redzams Dieva atklātais elkonis par labu tiem, kas pieder Viņam, izņemot dažas atsevišķas grupiņas. Un tomēr, slava Dievam, tas auga un tā bija jau vairāk nekā reformācijas laikā.

Tieši šajā periodā parādījās vīrs, kurš bieži tiek saukts par visu misionāru tēvu. Viljams Kerijs, kāda ciema kurpnieks, kurš bija mācītājs Neatkarīgajā Baptistu Draudzē Multonā, Anglijā, varenā veidā uzmodināja cilvēkus, sludinādams: “Vai tad apustuļiem dotā pavēle iemācīt visas tautas nebija obligāta arī visiem sekojošajiem kalpotājiem līdz šīs pasaules galam, ja jau arī apsolījums, kas pavadīja šo rīkojumu bija spēkā visu šo laiku?” Pret viņu cīnījās kalvinisti, kuri bija aizgājuši līdz galējībai mācībā par izredzētību, uzskatot, ka visi, kas būs glābti, TIKS izglābti un ka tādejādi misionāru darbs būs pret Gara darbu. Taču Karejam palīdzēja Endrjū Fullers, ar sludināšanu un līdzekļu vākšanu. Pateicoties viņu darbībai, 1972. gadā tika izveidota biedrība Evaņģēlija izplatīšanai visās tautās. Šī biedrība sūtīja Keriju, kuru Dievs ārkārtīgi svētīja dvēseļu iemantošanā Tam Kungam Indijā. Atmodinātā kristietība 1975. gadā izveidoja “Londonas Misionāru Biedrību”, kura, kā mēs zinām, savāca miljoniem sterliņu mārciņu un daudzu gadu laikā sūtīja tūkstošiem misionāru, lai izpildītu Tā Kunga vēlmes. Dieva Gars darbojās un šo dedzīgo ticīgo sirdīs droši vien skanēja sauciens: “Kur ir pārējās avis, Kungs?!”

“*Es tavā priekšā esmu devis atvērtas durvis.*” Es gribu vēlreiz apskatīt šos vārdus. Šoreiz, kaut arī es negrātos šos vārdus atdalīt no misionāru kalpošanas, es atklāšu jums vienu domu, kura turpinās dziļi pēdējā periodā. Kā es jau sacīju, šis periods saplūst ar pēdējo periodu. Tieši šajā periodā (11. pantā) Jēzus sacīja: “*Es nāku drīz.*” Bet par pēdējo periodu Viņš sacīja: “*Jo Viņš šo darbu pabeigs un saīsinaš to taisnīgumā: jo ātri Tas Kungs to izdarīs virs zemes.*” Vēstule Romiešiem 9:28. [Jaunā latv. Bībele: “*Jo Kungs to darīs, šo Vārdu piepildīdams un pasteidzinādams virs zemes.*” –Tulk.] Pievērsiet uzmanību tam, kāda vārdu secība ir šajā pantā no Atklāsmes Grāmatas 3:8: “*Atvērtas durvis – maz spēka – Mācība [Vārds] – Vārds.*” Šīs “atvērtās durvis” ir saistītas ar pārējiem trim. Un tā, ko tad simbolizē durvis? Jāņa Evaņģēlijā 10:7 ir teikts: “*Tad Jēzus atkal sacīja: “Patiesi, patiesi Es jums saku: ES ESMU DURVIS, KAS VED PIE AITĀM.”*” Tieši tā, durvis aitām ir “ES ESMU”. Lūk, tas nav tikai neparasts izteiciens. Tas patiešām to arī nozīmē. Pievērsiet uzmanību, ka Jāņa Evaņģēlija 10. nodaļā, kad Jēzus stāsta šo līdžību, Viņš nosauc Sevi par šo ganu. Vēl Viņš nosauc sevi par durvīm. Un tieši tas arī ir gans aitām – gans patiesībā ir durvis aitām.

Kad es biju austrumos, es redzēju, ka, pienākot naktij, gans visas savas aitas savāca vienkopus. Viņš ievada viņas kūti un ievēdot tās izskaitēja. Kad viņš pārlicinājās, ka netrūkst nevienas aitiņas, viņš apgūlās avju kūts atvērtajās durvis un burtiskā nozīmē kļuva par kūts durvīm. Nevienš nevarēja ieiet kūtī vai iziet no tās, kā tikai caur viņu. Viņš bija durvis. Nākošajā dienā, dodoties izbraukumā ar savu draugu “džipā”, es ievēroju, kā gans veda savu ganāmpulku uz pilsētu. Visa satiksme uzreiz apstājās, lai palaistu aitas. Lūk, pilsētas austrumvalstīs atšķiras no tām, kas ir šeit. Pie mums visa tirdzniecība notiek telpās, taču tur tas notiek kā lielā zemnieku tirgū, un visa produkcija ir salikta uz ielas, lai garāmgājēji to varētu apskatīt un nopirkt. Es nodomāju: “Ak, nu tik sāksies nekārtības! Tūliņ šīs aitas ieraudzīs visu to ēdienu!” Taču, kad gans gāja uz priekšu, katra aita sekoja viņam tieši pa pēdām. Viņas skatījās uz šiem kārumiem, taču neviena aita tiem pat nepieskārs. Ak, ja vien es būtu zinājis šo ļaužu valodu – es pats būtu apturējis satiksmi un nosludinājis viņiem sprediķi par to, ko tikko biju ieraudzījis.

Ja tu esi aita, kas pieder Lielajam Ganam, tu sekosi, liekot soļus tieši Viņa pēdās, kā to darīja šīs aitas. Tu neļausies kārdinājumam nogriezties sāņus kādas skaistas draudzes puķes dēļ, tas ir, neklausīsies kāda teoloģijas doktora vai vēl kāda augsti skolota vīra balsī, bet turēsies pie sava Gana. Bībele saka, ka aitas pazīst Viņa balsi un tās seko VIŅAM, bet svešinieka balss tām liek vien bēgt prom un skriet pakal savam īstajam Ganam. Slava Dievam!

Tomēr tas vēl nav viss, ko es redzēju un iemācījos tajā zemē. Kādu dienu es aizdomājos par šiem

dažādajiem dzīvniekiem, kurus biju redzējis tajos laukos, un par tiem vīriem, kuri šos dzīvniekus ganīja. Viens puisis pieskatīja cūkas, cits kazas, vēl cits kamieļus, cits mūļus utt. Un tā es apvaicājos vienam draugam, kurš tur dzīvoja: “Kā viņi sauc šos cilvēkus?”

Viņš atbildēja: “Nu, tie ir gani.”

Es to nevarēju saprast. Es sacīju: “Tu taču negribi teikt, ka viņi VISI ir gani? Gani taču gana tikai aitas, pareizi?”

“Nē,” atbildēja viņš, “šeit par ganu sauc to, kas gana jeb lopkopi, tāpēc ikviens, kas pieskata dzīvniekus, ir gans.”

Nu, tas mani tik tiešām pārsteidza. Tomēr es ievēroju, ka bija viena atšķirība starp ganiem, kuri rūpējās par aitam, un pārējiem ganiem. Kad pienāca nakts, visi gani, izņemot aitu ganu, atstāja savus dzīvniekus uz lauka un devās mājās. Aitu gans ņēma aitas sev līdz, ieveda tās kūtī un tad nogulās, kļūstot par šo aitu durvīm. Ak, slava Dievam, mūsu Gans nekad mūs neatstās un nepametīs. Kad pienāks nakts, es vēlos būt Viņa kūtī. Es vēlos būt Viņa aizgādībā.

Un tā, mēs redzam, ka ŠĪS DURVIS IR JĒZUS. Viņš ir šo aitu durvis. Un pievērsiet uzmanību, ka šajos pantos ir teikts par DURVJU ATVĒRŠANOS. Kas vēl tas var būt, ja ne atklāsme par Viņu? Un šī atklāsme atveras, lai dotu mums *spēku*, lai izgaismotu Vārdu [Mācību] un pagodinātu Viņa *Vārdu*. Tieši pēdējos divos periodos mūsu acu priekšā uzziedēja Atklāsme par Jēzus Kristus Dievišķumu. Protams, mēs zinājām, ka Viņš bija Dievs. Kā citādi Viņš varētu būt mūsu Pestītājs? Taču izpratne par to, ka Viņš ir VIENĪGAIS DIEVS JEB TIKAI VIENS DIEVS, ka Viņš Alfa un Omega, ka šis Jēzus bija VIENLAICĪGI KUNGS UN KRISTUS, KAS PADARĪJA VIŅU PAR KUNGU JĒZU KRISTU, TĒVU, DĒLU UN SVĒTO GARU, KA TIE VISI IR VIENA PERSONA, – šī patiesība bija nozaudēta jau pirmajos draudzes periodos, taču tagad mēs no jauna to redzam. Šī atklāsme par to, KAS VIŅŠ BIJA, bija atgriezusies. Patiešām, Dievs nav trīs personu Dievs vienā personībā, jo personība ir viena persona. Ja ir VIENA personība, tad ir tikai viena persona. Bet tie, kuri tic trim personām – viņiem ir triju dievu Dievība, un viņi ir vainīgi pirmā baušļa pārkāpšanā.

Taču atklāsme par Dieva Personību ir atgriezusies. Patiesā draudze tagad no jauna var pieaugt spēkā. Pēc visiem šiem laikiem viņa beidzot zina, Kas ir viņas Kungs. Mēs atkal KRISTĀM KUNGA JĒZUS VĀRDĀ, tieši tā, kā viņi to darīja Vasarsvētku dienā.

Atļaujiet izstāstīt jums vienu sapni, kuru man deva Dievs, par kristīšanos trīsvienībā. Tā nebija vīzija, bet sapnis. Esmu pārliecināts, ka viena no draudzes periodu svētībām ir saņemt sapņus no Svētā Gara, tieši tāpat kā kāds var saņemt vīzijas. Tas notika sestdien, aptuveni trijos no rīta. Es tieši biju pamodies, lai savam dēliņam Jāzepam iedotu padzerties ūdeni. Kad es apgūlos, es uzreiz aizmiglu un redzēju šo sapni. Es redzēju vīrieti, kurš it kā bija mans tēvs. Tas bija ļoti liels un dūšīgs vīrietis. Tāpat es redzēju arī sievieti, kura it kā bija mana māte, taču viņa neizskatījās pēc manas mammas, tāpat kā vīrietis nebija līdzīgs manam tēvam. Šis vīrietis pret savu sievu izturējās ļoti ļauni. Viņam bija liela vāle ar trīs šķautnēm. Ziniet, kad paņēmu blūķi, uzliek to stāvus un saskalda to ar cirvi, tad sanāk tādas trīsstūrainas, kļīveidīgas pagales. Tāda izskatījās tā vāle. Viņš ņēma šo vāli un sita ar to šai sievietei, notriecot viņu zemē. Kamēr viņa gulēja uz zemes un raudāja, viņš staigāja apkārt, krūtīs izriezis, ar tik lepnu un lielīgu sejas izteiksmi, ka izskatījās, ka viņš ļoti lepojas un ir ļoti gandarīts par to, ka var piekaut šo nabaga sievieti. Katru reizi, kad viņa mēģināja piecelties, viņš viņai sita. Man nepatika tas, ko viņš darīja, taču, kad es grasījos viņu apstādināt, es nodomāju: “Es nespēšu apturēt šo vīrieti, viņš ir pārāk liels. Turklāt viņš it kā ir mans tēvs.” Taču kaut kur dziļi sevī es zināju, ka viņš nebija mans tēvs, un es zināju, ka nevienam vīrietim nebija tiesību šādi izturēties pret sievieti. Es piegāju klāt un sagrašu viņu aiz apkakles, pagriezu pret sevi un teicu: “Tev nav nekādu tiesību viņai sist.” Un, kad es to pateicu, mani muskuļi izauga, un es izskatījos kā gigants. Ieraudzījis šos muskuļus, vīrietis no manis nobijās. Es sacīju: “Ja tu viņai vēlreiz iesitīsi, tev būs darīšana ar mani.” Viņš vilcinājās viņai atkal iesist, un tad mans sapnis izgaisa.

Es tūdaļ pamodos. Es nodevos pārdomām, cik tas viss bija dīvaini, un nevarēju saprast, kāpēc sapnī es redzēju to sievieti, kad negaidot ieradās Viņš. Es atpazinu Dieva klātbūtni, un no Viņa atnāca šī sapņa skaidrojums. (Lūk, jūs zināt, ka es ne tikai pilnīgi precīzi esmu izskaidrojis jūsu sapņus, bet arī neskaitāmas reizes esmu pats izstāstījis to, kāds bija šis jūsu sapnis, tā ka jums pat nevajadzēja to stāstīt.) Sieviete simbolizēja pasaules draudzi mūsdienās. Es piedzimu visā šajā juceklī – tieši tajā juceklī, kurā viņa arī atrodas. Viņa it kā bija kaut kāda māte (viņa ir netiklo sieviešu māte). Viņas vīrs ir šī konfesijas, kuras valda pār viņu. Tas blūķis ar trijiem asajiem stūriem – tās ir viltus trīsvienības ūdens kristības. Ikreiz, kad viņa sāka

celties kājās (tas nozīmēja, ka ticīgo sanāksmes sāka pieņemt patiesību), viņš atkal notrieca viņu pie zemes ar šo viltus mācību. Tā kā viņš bija tik liels, man iesākumā no viņa bija bail, taču, kad es nostājos pret viņu, es atklāju, ka man bija lieli un spēcīgi muskuļi. Tie bija TICĪBAS MUSKUĻI. Šī sapņa rezultāts bija šāds: “Tā kā Dievs ir ar mani un Viņš var dāvāt man tādu spēku, tad es šo sievieti aizstāvēšu pret konfesionālo pasaules varu un izdarīšu tā, lai šis vīrietis viņu vairs nesistu.”

Lūk, es necenšos izveidot mācību, par pamatu ņemot kādu sapni. Tāpat es necenšos ar sapņa palīdzību aizstāvēt kaut kādu mācību, kura, manuprāt, ir pareiza. Tas, ka Dievs ir viena Persona, ir redzams viscaur no 1. Mozus Grāmatas 1:1 līdz Atklāsmes Grāmatai 22:21. Taču cilvēki ir padarīti akli ar nebībelisku trīsvienības dogmu, un šī dogma ir tik ļoti vispārpieņemta, ka ieraudzīt “Dievu kā tikai vienu Personu” ir gandrīz vai neiespējami. Ja cilvēki nespēj ieraudzīt PATIESĪBU par Dieva Personu, bet cīnās pret to, tad viņi nekad nespēs ieraudzīt pārējo patiesību, tāpēc ka šī ATKLĀSME IR JĒZUS KRISTUS SAVĀ DRAUDZĒ UN VIŅA DARBI ŠĪS DRAUDZES VIDŪ ŠO SEPTIŅU PERIODU LAIKĀ. Vai jūs to sapratāt? Tagad esmu pārliecināts, ka jūs to saprotat.

“*Tev ir maz spēka, un tomēr Manu Mācību tu esi turējis un neesi aizliedzis Manu Vārdu.*” Lūk, mēs jau pieminējām, ka spēks sāka atgriezties. Tas patiešām sāka atgriezties. Inkvizīcijas vara bija izsīkusī. Cilvēki bija atstājuši savas dzimtās vietas un pieprasīja Dieva pielūgsmes brīvību. Hierarhijas jūgs bruka. Valstu valdības nāca pie atziņas, ka labāk nepiedalīties reliģiskajos konfliktos, aizstāvot kādu no pusēm. Faktiski, cilvēki ar labiem nodomiem, bet ne tik labu vadību bija gatavi sākt karu, lai aizstāvētu savas reliģiskās tiesības. Iespējams, ka lielākais reliģiskā spēka demonstrējums šajā periodā bija tajā faktā, ka, kaut arī Francijā uzliesmoja revolūcija, šī Veslija varenā garīgā atmoda pasargāja no revolūcijas Lielbritāniju, un uz daudziem godības pilniem gadiem saglabāja šo valsti kā instrumentu Dieva rokās.

Vārda sludināšana nekad nebija bijusi tik varena. Tai laikā, kad sātans uzcēla savus brīvdomātāju pulkus, kad cēlās komunisma aizsācēji un liberālie teologi izplatīja savus neķītros garadarbus, Dievs uzcēla varenus ticības cīnītājus, un no šī laikmeta ir nākuši izcilākie kristīgās literatūras, mācības un sludināšanas veikumi. Šī perioda sludinātāji un skolotāji bija un būs nepārspēti. Sperndžens, Pārkers, Maklarens, Edvards, Bunjans, Millers, Brainards, Bārns, Bišops – viņi visi ir nākuši no tā laikmeta. Viņi sludināja, mācīja un rakstīja Vārdu. Viņi pagodināja Viņa Vārdu.

SPRIEDUMS VILTUS JŪDIEM

Atklāsmes Grāmata 3:9: “*Redzi, Es došu tev no sātana sinagogas, kas saucas par jūdiem un nav tādi, bet melo; redzi, Es darīšu, ka viņi nāks, metīsies pie tavām kājām un atzīs, ka Es esmu tevi mīlējis.*”

Mēs uzreiz pamanām, ka šī problēma ar viltus jūdiem jeb viltus ticīgajiem eksistēja jau otrajā periodā. Tie, kuri melīgi sauca sevi par ebrejiem, uzradās uzreiz pēc pirmās Gara izliešanās pirmajā periodā, un šeit viņi no jauna uzrodas otrajā periodā pēc reformācijas. Diez vai to var nosaukt par sagādīšanos. Protams, tā nav nejaušība. Tas ir viens no sātana principiem. Šis princips ir – organizēt un pretendēt uz oriģinalitāti, un tādējādi saņemt īpašas tiesības un privilēģijas. Atļaujiet man to parādīt. Toreiz Smirnas Periodā šie cilvēki meloja un teica, ka viņi ir īstie jūdi (jeb ticīgie), kaut viņi tādi pavisam noteikti nebija. Viņi bija no sātana sinagogas. Viņi bija no sātana organizētās grupas, jo tieši tajā periodā mēs redzējām, kā kalpošanā ienāca vīri, kas uzņēmās nepamatotu līderību pār citiem saviem brāļiem, kuri kalpoja Dievam (pār draudzes vecajiem tika ielikti reģionu bīskapi). Nākošā lieta, ko mēs redzējām, bija tas, ka trešajā periodā nenoliedzami bija vieta, saukta par “sātana troni”. Šajā periodā baznīca salaulājās ar valsti. Ar valsts varu aiz savas muguras šī draudze bija fiziski neuzvarama. Taču Dievs šo varu salauza, pat neskatoties uz valsts spēku, un reformācija atnesa lielu gaismu. Taču kas notika? Luterāņi organizējās un apvienojās ar valsti, un šajā sestajā periodā mēs no jauna redzam, kā parādās šī sātana sinagoga. Protams, šis sinagogas grupējums neteiks, ka viņi ir no sātana. Nē, draugi. Viņi saka, ka viņi ir no Dieva, taču viņi melo. Jo tas, kurš ir īstis jūds (tieši to viņi par sevi saka), tāds ir iekšēji – Garā. Tātad, ja jau viņi ir viltus jūdi, tas nozīmē, ka viņi ir tie, par kuriem ir teikts Jūdas Vēstulē 19: “*...kam nav Gara.*” Dieva bērni ir dzimuši no Gara. Bet šiem nav Gara, un tāpēc viņi NAV Dieva bērni, un nav svarīgi, cik dedzīgi viņi tam nepiekrīt un cik tālu aiziet, cenšoties pierādīt, ka viņi ir. Viņi ir MIRUŠI. Viņi ir organizācijas bērni, un viņi nenes patiesos augļus. Viņi ir celti uz savām pašu mācībām, dogmām un doktrīnām, un patiesības viņos nav, jo savas apspriedes viņi vērtē augstāk par Dieva Vārdu.

Atļaujiet man parādīt jums, ko es vienmēr esmu centies mācīt, par šiem diviem vīnogulājiem, kuri nāk no diviem dažādiem gariem. Šoreiz kā piemēru paņemsim Jēzu un Jūdu. Jēzus bija Dieva Dēls. Jūda bija pazušanas dēls. Jēzū iegāja Dievs. Jūdā iegāja sātans. Jēzum bija pilnīga Svētā Gara kalpošana, jo Apustuļu

Darbos 10:38 ir teikts: “Dievs ar Svēto Garu un spēku bija svaidījis nacarieti Jēzu, kas gājis apkārt, labu darīdams un dziedinādams visus velna nomāktos, jo Dievs bija ar Viņu.”. Apustuļu Darbi 1:17 ir teikts: “Jotā (Jūda) bija pieskaitīts mums un saņēmis TO PAŠU kalpošanu.”. Kā arī Mateja Evaņģēlijs 10:1: “Un, pieaicinājis Savus divpadsmit mācekļus, Viņš tiem deva varu pār nešķīstiem gariem tos izdzīt un dziedināt visas sērgas un slimības.”

Tas gars, kas bija Jūdā, vienmēr gāja līdzās Jēzus kalpošanai. Tad viņi abi nonāca līdz krustam. Jēzus tika uzkārts uz krusta, Viņš labprāt atdeva Savu Dzīvību par grēciniekiem un nodeva Savu Garu Dievam. Viņa Gars aizgāja pie Dieva, bet pēc tam tas tika izliets draudzē Vasarsvētku dienā. Bet Jūda pakārās, un viņa gars atgriezās pie sātana; taču pēc Vasarsvētku dienas tas pats gars, kas bija Jūdā, atgriezās pie viltus vīnogulāja, kurš aug tieši blakus patiesajam vīnogulājam. Taču ievērojiet, ka Jūdas gars tā arī netika līdz Vasarsvētku dienai. Tas tā arī neuzkāpa augšistabā, lai saņemtu Svēto Garu. Tas nespēja. Taču pēc kā tiecās šis Jūdas gars? Tas tiecās pēc zelta maisa. Kā tas mīlēja naudu! Tas joprojām mīl naudu. Ja šis gars kaut kur dodas Jēzus Vārdā, darīdams varenas lietas un organizēdams milzu kampaņas, tas joprojām runā vairāk par naudu, celtnēm un izglītību, un visu pārējo, kas ir saistīts ar materiālo. Vienkārši ieraugiet šo garu, kas ir uz viņiem, lai jūs netiktu pievilti. Jūda bija viens no tiem divpadsmit, un arī viņš darīja brīnumus. Taču viņam pašam NEBIJA Dieva Gara. Jā, viņam bija kalpošana. Taču viņš neaizgāja līdz Vasarsvētku dienai, jo viņš nebija patiesā sēkla. Viņš nebija patiesais Dieva bērns. Nē, draugi. Un tieši tagad tas ir šajā sātana sinagogā. Neļaujiet sevi piemulķot. Tu netiksi piemulķots, ja tu esi viens no izredzētajiem. Pats Jēzus teica, ka tad tevi neviens nespēs pievilt.

Jā, šie ļaudis saka, ka viņi ir kristieši, taču viņi tādi nav.

“Es darīšu, ka viņi nāks, metīsies pie tavām kājām un atzīs, ka Es esmu tevi mīlējis.” Pirmā Vēstule Korintiešiem 6:2: “Jeb vai jūs nezināt, ka svētie tiesās pasauli?” Tur būs ne tikai divpadsmit apustuļi, kuri sēdēs uz divpadsmit troņiem un tiesās divpadsmit Israēla ciltis, bet tur būs arī svētie, kuri tiesās pasauli. Tieši tad tie, kuri apgalvo, ka viņi pieder Dievam un ka Dievs viņus mīl, uzzinās, kuri tieši ir Dieva bērni un kuri ir Dēla iemīļotie. Jā, tuvojās tā diena, kad tas viss kļūs redzams. Tie, kuri tagad zināmā mērā pārvalda pasauli un kuri šajā beidzamajā periodā uztaisīs zvēra tēlu, ar kuru viņi faktiski pārvaldīs šo pasauli, reiz tiks pazemoti, kad atnāks Jēzus ar Saviem svētajiem taisnīgi tiesāt šo pasauli. Tieši to mēs redzējam Mateja Evaņģēlijā 25, kad “visi” tie, kuri netika pirmajā augšāmcelsnā, stāsies Tiesneša un Viņa līgavas priekšā.

UZSLAVA UN APSOLĪJUMS

Atklāsmes Grāmata 3:10, “Tāpēc, ka tu esi turējis Manu pacietības mācību, Es tevi sargāšu no kārdināšanas stundas [latv. Bībele: “Es tevi sargāšu pārbaudīšanas stundā”–Tulk.], kas nāks pār visu pasauli pārbaudīt tos, kas dzīvo virs zemes.”

Ko gan Viņš domāja ar vārdiem “Mana pacietības mācība”? Vēstule Ebrejiem 6:13-15: “Jo Dievs, Ābrahāmam apsolījumu dodams, kad Viņam nebija lielāka pie kā zvērēt, zvērēja pie Sevis paša, sacīdams: tiešām, svētīdams Es tevi svētīšu un vairodams tevi vairošu. Un tā, pacietīgi gaidījis, viņš saņēma apsolīto.” Jūs redzat, ka Gars šeit runā par mums doto Dieva Vārdu. Lai sagaidītu šī Vārda piepildīšanos, bija nepieciešama pacietība, tāpat kā tas bija gadījumā ar Ābrahāmu. Viņš izturēja, it kā viņš redzētu To, Kurš ir neredzams. Viņš bija pacietīgs, un tad Vārds visbeidzot piepildījās. Tieši tā Dievs Saviem ļaudīm māca pacietību. Protams, ja Viņš fiziski piepildītu Savu Vārdu uzreiz, kad jūs palūdzat, jūs nekad neiemācītos būt pacietīgs, gluži otrādi – jūs pret savu dzīvi kļūtu vēl nepacietīgāks. Atļaujiet vēl skaidrāk parādīt jums šo patiesību. Vēstule Ebrejiem 11:17: “Ticībā Ābrahāms, kad tika pārbaudīts, ir upurējis Īzāku, upurējis vienīgo dēlu, viņš, kas bija saņēmis apsolījumu (Dieva Vārdu).” Te nu tas ir: Ābrahāms tika pārbaudīts PĒC TAM, kad bija pieņēmis Apsolījuma Vārdu. Vairums cilvēku domā, ka, tiklīdz mēs Jēzus Vārdā palūgsim par labajiem Dieva apsolījumiem, vairs nevar būt nekādu pārbaudījumu. Taču šeit ir teikts, ka Ābrahāms tika pārbaudīts pēc tam, kad viņš bija saņēmis apsolījumu. Tas precīzi saskan ar Psalmu dziedāja vārdiem par Jāzepu (Psalmi 105:19), “Kamēr viņa vārds piepildījās, Tā Kunga Vārds viņu pārbaudīja.” [Latv. Bībele: “Kamēr viņa paredzējums piepildījās un Tā Kunga vārds to apliecināja.”–Tulk.] Dievs Dāvā mums lielus un dārgus apsolījumus. Viņš ir apsolījis tos piepildīt, un Viņš tos piepildīs. Taču no mūsu lūgšanas brīža līdz laikam, kad mēs saņemam atbildi, mums ir jāiemācās iemantot savā dvēselē pacietību, jo tikai pacietībā mēs iemantojam dzīvību. Ak, lai Dievs mums palīdz apgūt šo mācību, tā kā mēs zinām, ka cilvēki šajā sestajā periodā iemācījās būt pacietīgi. Mēs lasām vēsturi par šo izcilo kristiešu dzīvēm; mēs redzam, ka ir liels kontrasts starp viņu dzīvēm un mūsējām, jo viņi bija tik pacietīgi un mierīgi, bet mēs visi šodien esam pārņemti ar ārkārtīgu nepacietību un steigu.

Tālāk Viņš tiem saka: “Tāpēc, ka jūs esat uzņēmuši manu Vārdu un esat saskaņā ar to dzīvojuši, un

tādējādi esat iemantojuši pacietību, Es jūs pasargāšu no kārdināšanas stundas, kas nāks pār visu pasauli pārbaudīt tos, kas dzīvo virs zemes.” Lūk, šeit mēs atkal redzam, kā divi periodi daļēji pārklājas, jo šis apsoliņums attiecas uz pagānu laiku beigām, kurš noslēdzas Lielajās Bēdās.

“Es tevi sargāšu no kārdināšanas stundas, kas nāks pār visu pasauli pārbaudīt tos, kas dzīvo virs zemes.” Šis pants neapgalvo, ka patiesā draudze ieies un būs Lielo Bēdu periodā. Tad tā arī būtu pateikts. Bet šeit ir teikts: *“Es tevi sargāšu no kārdināšanas stundas.”* Tas ir tieši tas pats kārdinājums, kas bija Ēdenē. Tas būs ļoti vilinošs priekšlikums, kurš būs tiešā pretrunā ar Dieva pavēlēto Vārdu, un tomēr, skatoties no cilvēciskās domāšanas viedokļa, tas izskatīsies tik ļoti pareizi, tik pamācoši un dzīvinoši, ka apmulķos šo pasauli. Tikai izredzētie netiks pievilti. Šis kārdinājums atnāks šādi: šī ekumēniskā kustība, kas ir iesākusies ar to, kas izskatās tik brīnišķīgs un svētīts princips (īstenojot Kristus lūgšanu, lai mēs visi būtu viens), kļūs tik politiski spēcīga, ka tā izdarīs spiedienu uz valdību, lai liktu visiem pievienoties šai ekumēniskajai kustībai, ja ne tiešā veidā, tad stingri ievērojot principus, kas būs ieviesti likumā, tā ka nekādas cilvēku grupas netiks atzītas par īstām draudzēm, kamēr tās tieši vai netieši nepakļausies šai padomei. Mazās grupiņas zaudēs savas tiesības, privilēģijas utt., kamēr tās nepazaudēs visus īpašumus un garīgās tiesības pie cilvēkiem. Piemēram, jau šobrīd daudzās, ja ne lielākajā daļā, pilsētās neviens nevar noīrēt telpas reliģiskām sapulcēm, kamēr šīs pilsētas kalpotāju apvienība nav devusi savu piekrišanu. Lai šodien kļūtu par kapelānu armijā, slimmnicās utt., ir gandrīz vai obligāti, lai tu būtu atzīts kā pieņemams šajās trīsvienības ekumēniskajās grupās. Pieaugot šim spiedienam (un tas pieaugs), pretoties būs grūtāk, jo pretoties nozīmēs zaudēt privilēģijas. Un ļoti daudzi būs ar mieru peldēt pa straumi, jo viņi uzskatīs, ka labāk ir publiski kalpot Dievam šīs organizācijas ietvaros, nekā palikt vispār bez jebkādas publiskas Dievkalpošanas. Taču viņi kļūdīsies. Ticēt velna meliem nozīmē kalpot sātānam, pat ja tu vēlētos saukt viņu par Jehovu. Taču izredzētie netiks pievilti.

Turklāt, izredzētie ne tikai būs pasargāti, bet pat, šai kustībai kļūstot par “ZVĒRAM IZVEIDOTO TĒLU”, svētie būs aizgājuši aizraušānā. Un šī nelielā tik brīnišķīgā un pievilcīgā kustība, kas aizsākās no sadraudzības Efezā, kļūs par sātana briesmoni, kas apgāna un pieviļ visu pasauli. Jo šī baznīcas sistēma (Romā Katoļu Baznīcas un Protestantu Baznīcas apvienošanās) pilnībā kontrolēs pasaules sistēmas bagātības un ievilks visus pasaules iedzīvotājus savā reliģiskajā slazdā, vai arī viņus nogalinās, liedzot viņiem iespēju pirkt un pārdot, lai viņi varētu kaut kā izdzīvot. To īstenot nebūs grūti, jo visas šīs netikles meitas ir jau gandrīz pilnībā atgriezušās pie savas mātes. Tikmēr Roma jau ir ieguvusi gandrīz visas zelta rezerves. Ebrejiem ir visas obligācijas un visa papīrnauda. Piemērotā brīdī šī netikle sagraus pastāvošo naudas sistēmu, izņemot no apgrozības visu papīrnaudu un pieprasot zeltu. Ja nav zelta, sistēma sabrūk. Ebreji būs noķerti slazdā, un viņi iestāsies šajā aliansē, un šī netikles baznīca sagraus savā varā visu pasauli.

APSOLĪJUMS SAVĒJIEM

Atklāsmes Grāmata 3:11-12: *“Es nāku drīz; turi [cieši], kas tev ir, ka neviens neatņem tavu vainagu. To, kas uzvar, Es darīšu par balstu Sava Dieva templī, un viņš no tā nekad neaizies, un Es rakstīšu uz viņa Sava Dieva Vārdu, arī Mana Dieva pilsētas, jaunās Jeruzālemes, vārdu, kas nokāpj no debesīm, no Mana Dieva, un Manu jauno Vārdu.”*

Šo domu, ka Viņš atnāks drīz, nav vajadzības komentēt. Mēs zinām, ka tas ir drīz, jo mēs atrodamies pēdējo dienu beigās, vai ne? Taču Viņš turpina un saka: *“Turi cieši, kas tev ir, ka neviens neatņem tavu vainagu.”*

Jēzus atnāks tieši tajā laikā, kad būs lielas jukas un nemieri. Un līdz ar Viņa atnākšanu notiek arī augšāmcelšanās. Daudzi iznāks no pīšļiem un uzcelsies līdz ar tiem, kuri ir dzīvi un gaida Viņa atgriešanos. Un viņi būs tie, kuri saņems vainagus. Kāpēc? Tāpēc ka viņi ir Dieva Dēli, viņi līdz ar Viņu ir ķēniņi, viņi valda kopā ar Viņu. Tieši to nozīmē šis vainags – valdīt un pārvaldīt kopā ar Lielo Ķēniņu. Tas ir apsoliņums visiem, kuri cieš kopā ar Viņu šeit uz zemes – visiem, kuri pacietīgi izcieta, zinot, ka Dievs, šis Taisnīgais Tiesnesis, viņiem atlīdzinās. Tie, kuri atteicās no visa Viņa dēļ un visu atdeva Viņam, sēdīsies uz Viņa troņa un būs līdzdalībnieki Viņa godpilnajā valstībā.

Ak, šeit pateikts šodien ir jādzird mums visiem, un tas ir: *“Turi cieši”* jeb neatkāpies, esi neatlaidīgs. Nepadodieties. Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem, izmantojiet katru ieroci, kuru Viņš mums ir devis; izmantojiet katru dāvanu, kura ir mūsu rīcībā, un ar prieku raugieties uz priekšu, jo mums tiks uzlikti vainagi. Tos mums uzliks Viņš, ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs.

Lūk, Viņš ne tikai dāvā vainagus. Viņš arī saka, ka tie, kuri ir līgavā, tiks darīti par balstiem

(pīlāriem) Dieva templī. Bet kad tad ir šis Dieva templis? Jēzus par templi sauca Savu miesu. Tā tas ir. Tas tik tiešām bija Dieva templis. Bet tagad, tā kā mēs esam Viņa miesa, šis Dieva templis ir patiesā draudze caur Svēto Garu, Kurš ir mūsos. Un tā, Viņš padarīs uzvarētāju par balstu šajā templī. Bet kas tad ir balsts? Balsts faktiski ir daļa no pamatiem, jo uz tā balstās virsbūve. Slava Dievam! Tas ierindo uzvarētāju turpat, kur atrodas apustuļi un pravieši, jo vēstulē Efeziešiem 2:19-22 ir teikts: *“Tā tad jūs tagad vairs neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet vienas valsts pilsoņi ar svētajiem un Dieva saime, nams, uzcelts uz apustuļu un praviešu pamata, kura stūra akmens ir Kristus Jēzus. Viņā visa celtne, kopā salaista, aug par svētu templi Tam Kungam. Un Viņā arī jūs līdzīgi tiek uzcelti par Dieva mājokli Garā.”* Jā, šis 22. pants saka, ka mēs esam uzbūvēti kopā ar viņiem. Visi izgāja caur šīm DURVĪM (caur Jēzu) un ir šīs miesas jeb tempļa daļa. Un tā, kad Dievs ieliek cilvēku šajā templī kā balstu un padara viņu par daļu no šīs cilvēku grupas, kas veido pašu pamatu – ko tieši Viņš dara? Viņš dāvā tam Vārda un Sevis paša atklāsmi, jo tieši tas bija dots apustuļiem un praviešiem. (Mateja Evaņģēlijs 16:17.) Lūk, viņš ir šajā Vārdā. Viņš tajā nešķobās. Nevieni nevar viņu no turienes izdzīt.

Iedziļinieties šajos vārdos: *“Tas, kas uzvar...”* Apustulis Jānis uzdod jautājumu: *“Kurš ir pasaules uzvarētājs?”* (1. Jāņa Vēstule 5:5.) Un atbilde ir: *“Ikviens, kurš tic, ka Jēzus ir Kristus.”* (1. Jāņa Vēstule 5:1.) Viņš nesaka, ka uzvarētājs ir tas, kurš tic KĀDAM Jēzum un KĀDAM Kristum, bet gan tas, kurš tic, ka JĒZUS IR ŠIS KRISTUS – VIENA vienīga persona, nevis divas. Tas, kas uzvar, ir tas, kurš ir kristīts Kunga Jēzus Kristus Vārdā.

Dievs šeit runā par līgavu. Vai jūs vēlaties redzēt vēl vienu viņas ilustrāciju? Tā atrodas Atklāsmes Grāmata 7:4-17: *“Tad es dzirdēju apzīmogoto skaitu: simts četrdesmit četri tūkstoši bija apzīmogoti no visām Israēla bērnu ciltīm. No Jūdas cilts divpadsmit tūkstoši apzīmogoti, no Rūbena cilts divpadsmit tūkstoši, no Gada cilts divpadsmit tūkstoši, no Ašera cilts divpadsmit tūkstoši, no Naftaļa cilts divpadsmit tūkstoši, no Manases cilts divpadsmit tūkstoši, no Simeona cilts divpadsmit tūkstoši, no Levija cilts divpadsmit tūkstoši, no Isašara cilts divpadsmit tūkstoši, no Zebulona cilts divpadsmit tūkstoši, no Jāzepa cilts divpadsmit tūkstoši, no Benjamīna cilts divpadsmit tūkstoši apzīmogoti. Pēc tam es redzēju, un raugi: liels pulks, ko saskaitīt neviens nevarēja, no visām tautām, no ciltīm, tautībām un valodām stāvēja goda krēsla priekšā un Jēra priekšā, apģērbti baltās drēbēs un ar palmu zariem rokās un sauca skaņā balsi: “Pestīšana pieder mūsu Dievam, kas sēd goda krēslā, un Jēram.” Visi eņģeļi stāvēja ap goda krēslu, ap vecajiem un dzīvajām būtnēm un metās uz sava vaiga goda krēsla priekšā un lūdza Dievu, sacīdami: “Āmen, teikšana un slava, gudrība un pateicība, gods, vara un spēks mūsu Dievam mūžu mūžos! Āmen!” Tad viens no vecajiem sacīja man: “Tie, kas ģērbti baltās drēbēs, kas viņi un no kurienes viņi nākuši?” Es viņam atbildēju: “Mans Kungs, tu to zini!” Un viņš man sacīja: “Šie ir tie, kas nākuši no lielām bēdām un savas drēbes mazgājuši un tās balinājuši Jēra asinīs. Tāpēc tie ir Dieva goda krēsla priekšā un kalpo Viņam dienām un naktīm Viņa templī, un Tas, kas sēd goda krēslā, mājās pie viņiem. Tiem vairs nebūs bada, tiem vairs neslāps, ne saule, ne cits kāds karstums tos nespiedīs, jo Jērs, kas pašā vidū, goda krēsla priekšā, tos ganīs un tos vedīs pie dzīvības ūdens avotiem, un Dievs nožāvēs visas asaras no viņu acīm.”* Un tā, šeit mēs redzam divas cilvēku grupas. Tobrīd Jēzus jau ir atnācis. Viņš ir apzīmogojis šos 144 tūkstošus, no katras cilts ņemot 12 tūkstošus (1-8 pants). Bet no 9-17. pantam mēs redzam otru grupu, kura nepieder šiem 144 tūkstošiem. Kas viņi ir? Viņi ir tie, kuri ir līgavā, kura ņemta no pagānu vidus. Viņi dienu un nakti ir Viņa troņa priekšā. Viņi kalpo Viņam templī. Par viņiem Tas Kungs rūpējas ļoti īpaši. Viņi ir Viņa līgava.

Līgava iet turp, kur atrodas Līgavainis. Viņš viņu nekad neatstās. Viņa neatkāpsies no Viņa ne soli. Viņš dalīsies ar viņu Savā tronī. Viņa tiks kronēta ar Viņa slavu un godu.

“Es rakstīšu uz viņa Sava Dieva Vārdu, arī Mana Dieva pilsētas, jaunās Jeruzālemes, vārdu.” Un kāds tad ir Dieva Vārds? Nu, Viņš bija “Dievs ar mums” jeb Imanuēls, taču tas nebija Viņam dotais vārds. *“...Tā Vārdu tev būs saukt Jēzus.”* (Mateja Evaņģēlijs 1:21.) Jēzus teica: *“Es esmu nācis Sava Tēva Vārdā, un jūs Mani nepieņemat.”* (Jāņa 5:43.) Tādējādi Dieva Vārds ir JĒZUS, jo tieši šajā Vārdā Viņš atnāca. Viņš ir KUNGS JĒZUS KRISTUS. Un kādu vārdu pieņem sievietē, kad viņa apprecas ar vīrieti? Viņa pieņem viņa vārdu. Kad Viņš paņems viņu pie Sevis, viņai tiks iedots Viņa Vārds.

Atklāsmes Grāmata 21:1-4: *“Es redzēju jaunas debesis un jaunu zemi, jo pirmā debess un pirmā zeme bija zudusi, un jūras vairs nav. Un es redzēju svēto pilsētu, jauno Jeruzālemi, nokāpjām no debesīm no Dieva, sagatavotu kā savam vīram greznotu līgavu. Un es dzirdēju stipru balsi no troņa sakām: “Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem. Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis.”* Cik brīnišķīgi! Šeit ir piepildījušās visi brīnišķīgie Dieva apsolījumi. Viss būs beidzies. Izmaiņa būs notikusi. Jērs un Viņa līgava uz visiem laikiem būs apmetušies visās Dieva pilnībās. Ak! To

aprakstīt nav spējīgs neviens! Iedomāties to? Sapņot par to? Izlasīt, kas par to ir teikts Bībelē? Jā, to visu mēs varam izdarīt, un tomēr ar visu to mēs varam iepazīt tikai bezgalīgi mazu tā daļiņu, līdz atnāks šī pirmā augšāmcelšanās, kad tas viss kļūs par realitāti.

“Un Es rakstīšu uz viņa Manu JAUNO Vārdu.” Manu jauno Vārdu. Kad VISS kļūs jauns, tad Viņam būs jauns Vārds, un šis Vārds būs arī Līgavas Vārds. Kāds ir šis Vārds, – to neviens neuzdrošinās minēt. Ja tas tagad tiktu atklāts, tad droši vien tas būtu caur Gara atklāsmi, kas būtu iedota tik pārlicinošā veidā, ka neviens neiedrošinātos to noliegt. Un tomēr, šo atklāsmi, bez šaubām, Viņš pietāupīs līdz tai dienai, kad Viņš vēlēšies darīt šo Vārdu zināmu. Pietiek, ja zinām, ka tas būs daudz apbrīnojams, nekā mēs vispār spējam iedomāties.

NOSLĒDZOŠĀ PAMĀCĪBA ŠIM PERIODAM

Atklāsmes Grāmata 3:13: *“Kam ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm.”* Katrs periods noslēdzas ar vienu un to pašu brīdinājumu. Tas ir šis pastāvīgais lūgums, lai draudzes uzklausītu Tā Kunga balsi. Šajā periodā šis lūgums ir pat vēl neatlaidīgāks nekā iepriekšējos periodos, jo šajā periodā Tā Kunga atnākšana patiešām ir ļoti pietuvojusies. Varbūt kādam radīsies jautājums: “Kāpēc tādā steiga, ja jau priekšā ir vēl viens periods?” Lūk, atbilde. Pēdējais periods būs ļoti īss – ātrs visa pabeigšanas darbs. Turklāt vienmēr ir jāpatur prātā, ka Dieva acīs laiks ir ļoti īss; jā, tūkstoš gadi ir tikai viena diena. Un, ja Viņa atnākšana notiks pēc dažām stundām (pēc Viņa laika izpratnes), tad Viņam, protams, ir jābrīdina mūs ar lielu steigu, un Viņa balsij ir pastāvīgi jāskan mūsu sirdīs, lai mēs būtu gatavi šai atnākšanai.

Ak, ir tik daudzas balsis šajā pasaulē, tik daudzas problēmas un vajadzības sauc, lai tām pievērstu uzmanību, tomēr nekad nebūs tik svarīgas un tik uzmanības vērtas balss, kā Gara balss. Tāpēc, *“kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm!”*